

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SESSİZ SEDASIZ,
ÇIĞLIK ÇIĞLIĞA
KABİLE

HİÇ KİMSE PABLO ESCOBAR'DAN KAÇAMAZ

BENICIO DEL TORO

JOSH HUTCHERSON

ESCOBAR KAYIP CENNET

ESCOBAR: PARADISE LOST

26 HAZİRAN'DA SİNEMALARDA

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

fabula

Orange

Studio

ROXBURY

HEXUS

FACTORY

U

U

U

U

U

U

U

U

U

U

U

GERÇEK BİR SANAT İNSANINA DAHA VEDA ETTİK...

BAŞAR SABUNCU... SON FİLMİNİ 1994'TE ÇEKTIĞİ İÇİN, BUGÜNÜN SİNEMASEVERLERİNE 'YABANCI' GELEBİLİR, AMA BİRKAÇ KUŞAĞIN ÇOK YAKINDAN TANIDIĞI VE SEVDİĞİ BİR SANAT İNSANIDIR. HAYATININ NEREDEYSE TAMAMINI TİYATRO VE SİNEMA İÇİNDE GEÇİRMİŞ, BU disiplinlerde neler yapılabilecekse her şeye el atmış ve her birinin de üstesinden gelmişti.

Lise yıllarında başlayan tiyatro sevdasını hayatının sonuna kadar yaşatmış, tiyatro sahnesinde oyunculuktan yazarlığa, oradan sahne tasarımı ve yönetmenliğe kadar her aşamada boy göstermişti. Kendi oyunlarının (ilk oyunu "Kargalar", henüz 19 yaşındayken sahnelendi) yanı sıra çevirilerle de bu sanatı yücelten Başar Sabuncu, darbelerle de başı belaya girmiş bir aydındı. 12 Mart 1971 darbesinden sonra bir süre ülke dışında yaşamıştı. 12 Eylül darbesinin ardından da "Aydınlar Dilekçesi"ndeki imzası nedeniyle yargılanan isimlerden biriydi.

Bizi ve dergimizi asıl ilgilendiren uğraşıysa sinemaydı tabii ki. 1975'te Bilge Olgaç'ın yönettiği "Şöhret Budalası"na yazdığı senaryoyla yedinci sanata giriş yapan Başar Sabuncu, arka arkaya iki Atıf Yılmaz filmine senaryo yazdı: "Adak" ve "Talihli Amele". Senaryo meselesinde yetersizlikler içindeki sinemamıza yeni bir soluk kazandıran sanatçı, dilinin kıvraklığını senaryolarına yansıtmaya becerisini de gösterdi. Ardından iki filmde daha yalnızca senarist olarak gördük onu: Kartal Tibet imzalı "Şalvar Davası" ve Ertem Eğilmez'in "Namuslu"sü.

Özellikle "Namuslu"daki başarısı, onu ilk yönetmenliğine sıvanma fırsatı verdi. Aynı damarı takip eden ve toplumun sorunlarına duyarlı bir güldürü anlayışını benimseyen "Çıplak Vatandaş", zamanında

büyük fırtınalar kopardı. Şener Şen'in Kadınca dergisinin kapağına da taşınan poster pozu öne çıktı daha çok, ama filmin 'köşeye sıkışan vatandaş' meselesi de epeyce tartışıldı. Yıl 1985'ti, iktidarda Turgut Özal'ın ANAP'ı vardı.

Sonrasında Pınar Kür'ün "Asılacak Kadın"ını sinemalaştıran Başar Sabuncu, sansür belasına saplandı ve ancak Yargıtay kararıyla gösterebildi filmi. 1986'da Luis Buñuel'in "Gündüz Güzeli"ni (Belle De Jour) "Kupa Kızı" adıyla 'yerlileştiren' sanatçı, her iki filmde de Müjde Ar'la çalıştı, ki bir sonraki filmi "Kaçamak"ta da aktrisin ışığını kullanmayı seçti.

Daha önce Şehir Tiyatroları için sahnelediği Vasıf Öngören'in "Zengin Mutfak"ını 1988'de beyazperdeye taşıyan Sabuncu, tek mekanda memleket profili çizen filminde, oyunda olduğu gibi Şener Şen'i başrole taşıdı. Altı yıllık aradan sonra çekeceği son filmse bir Nâzım Hikmet uyarlaması olacaktı: "Yolcu". Uzun yıllar önce Nâzım'ı tiyatro seyircisiyle yeniden buluşturan isimdi Başar Sabuncu ve son filmi de Nâzım'la hayata geçirecekti. Tarık Akan'ı başrole taşıyan film, belki sanatçının en iyilerinden değildi ama saygıyı da hak ediyordu.

1994'ten ölümüne kadar bir daha sinemaya bulaşmadı Başar Sabuncu, tiyatroya ağırlık verdi. Ama yazdığı ya da yazıp yönettiği bir avuç filmle Türkiye sinema tarihinde özel bir yere oturdu. Gerçek bir sanat insanıydı, eserleriyle hep hatırlanacak kuşkusuz. Arka Pencere ailesi olarak bizler de unutmayacağımız Başar Sabuncu'yu, her fırsatta size de hatırlatacağız...

Okan Arpaç, "Cimnet" köşesinde "Asılacak Kadın"ın sansür serüvenini aktarırken, "Aşkta Da Üstün" köşemizde de "Çıplak Vatandaş"ı kaleme aldı bu sayıda.

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcyalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS

LOGO TASARIM ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** T. ARSLAN, O. ÖZYURT, K. KARŞAN, MÜJDE İŞİL, ALİ ULVİ UYANIK, FIRAT ATAÇ, JANET BARIŞ, SUZAN DEMİR, CUMHUR CANBAZOĞLU, ERMAN ATA UNCU, KAYA ÖZKARACALAR **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Kabile (Plemya); Kuzu; Ters Yüz (Inside Out);
Boynuzlar (Horns); Dedemle Bu Yaz (Avis De Mistral);
İyi Biri; Hayatımın Şarkısı (La Famille Bélier);
Ölümcül Takip (Survivor).

25 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

26 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, Atılâ İlhan'ın "Sokaktaki Adam"ında olup da
Biket İlhan'ın uyarlamasında olmayan sahneyi hatırlatıyor.

28 CİNNET

Okan Arpaç, Başar Sabuncu imzalı Pınar Kür uyarlaması
"Asılacak Kadın"ın sansür serüvenini aktarıyor.

30 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Başar Sabuncu'yu en önemli çalışmasıyla anıyoruz:
"Çıplak Vatandaş"... Okan Arpaç imzasıyla.

32 DÜZENBAZ

Erman Ata Uncu, 'Sultanahmet hippie güzergahı'nın 1970'ler
Yeşilçam'ında nasıl olabileceğine dair fikir yürütüyor.

34 AİLE OYUNU

Birdman Veya (Cahilliğin Umulmayan Erdemi)
[Birdman: Or (The Unexpected Virtue Of Ignorance)];
Mavi Yasemin (Blue Jasmine); Takip (The Rover).

40 GENÇ VE MASUM

Haftanın filmlerinden "Ters Yüz" için sinemaya gittiğinizde
karşınıza çıkacak: "Lav" (Lava)... Murat Özer imzasıyla.

42 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

® arka
pencere

HAFTALIK FİLM KÜLTÜRÜ DERGİSİ
ARKAPENCERE.COM

KABİLE

ORİJİNAL ADI Plemya
(The Tribe)

YÖNETMEN

Miroslav Slaboshpitsky

UYUNCULAR Grigoriy Fesenko,

Yana Novikova, Rosa Babiy,

Alexander Dsiadevich,

Varoslav Biletskiy

YAPIM 2014 Ukrayna-Hollanda

SÜRE 132 dk.

DAĞITIM M3 (Kurmaca)

**ŞU KADARINI
SÖYLEYELİM; BU
FİLMDEN
HOŞLANSANIZ DA
NEFRET ETSENİZ DE,
130 DAKİKALIK SÜRESİ
BOYUNCA DİKEN
ÜSTÜNDE
OTURACAKSINIZ.**

GEÇTİĞİMİZ SENE CANNES'DA, MIKE LEIGH, NURİ BİLGE CEYLAN, KEN LOACH, JEAN-LUC GODARD, ATOM EGOYAN, DARDENNE KARDEŞLER VE ANDREY ZVYAGINTSEV GİBİ BÜYÜK YÖNETMENLERİN YENİ FİLMLERİ FESTİVALIN ANA

yarışmasında ardı ardına ödül yaparken bir yan bölüm olan Eleştirmenler Haftası'nda gösterilen filmlerden biri, izleyicilerini şoka uğrattı. Bu film işaret dilinde çekilmiş bir ilk film olan "Kabile"ydi. Filmi izleme deneyimini 'şoke olma' duygusuyla özdeşleştirmemizin elbette ki birçok sebebi var. Öncelikle şu kadarını söyleyelim; bu filmden hoşlansanız da nefret etseniz de, "Kabile"nin 130 dakikalık süresi boyunca diken üstünde oturacaksınız.

"Suspiria"dan "Ne Ekersen"e (If...), "Hanging Rock'ta Piknik"ten (Picnic At Hanging Rock) "Hal Ve Gidiş Sıfır"a (Zéro De Conduite: Jeunes Diables Au Collège), öyküdeki bir 'yatılı okul' kurulumunun alegorik bir hikaye anlatmak için ziyadesiyle teşvik edici olduğu malumunuz. Dışarıya belli oranda kapalı, kendi hiyerarşisini, otorite sarmalını kurmuş, sınırları kalın çizgilerle belirlenmiş birer dünyanın temsili olan bu okulların hikayeleri, tür fark etmeksizin, esas öğrencinin okul algısıyla başlar. "Kabile"de, sağır öğrencilerin eğitim gördüğü bir yatılı okula başlayacak olan esas öğrencimizi, filmin ilk sahnesinde, son kez 'dışarıdaki dünyada', belki de son kez 'özgür' görüyoruz. Bir sonraki sahnede açılış törenini yapmakta olan okulunun kapısından içeri giriyor; ne adını ne de oraya nereden geldiğini biliyoruz. Bildiğimiz tek şey, şartların hiç de eşit olmadığı bir ortamda, kimlik edinmeye sıfırdan başlayacak. Artık yeniden dışarıdaki dünyaya dönecek olsa bile, içeride edindiği alışkanlıklarla, ona öğretilenler ve dayatılanlarla birlikte dışarı çıkacak.

"Kabile", dar bir bakışla, bir erkek olma ve bir aşk hikayesi anlatıyor. Neredeyse arabesk, acıklı, çözümsüz bir aşk hikayesi. Bilindik, sıkıcı, öngörülebilir bir 'erkek olma' hikayesi. Geriye gidip uzaktan baktığımızda ise "Kabile" üzerinden bir Ukrayna haritası görüyoruz.

Başkalarının amaçları için suçla hemhal olan, otoriteye değil ancak kendilerinden daha 'erkek' olan yaşlılarına karşı direnmeye programlanmış, zavallı çocuklar, onların aidiyet şehvetlerinden faydalanarak bir üst basamakta yolunu bulmaya çabalayan, 'yol gösterici' ve iktidar neferi yetişkinler ve onların bir üst basamağında da iktidarın kendisi. Her tarafı yozlaşmış, yozlaştırılmış, yolsuzluklarla örülü bir devlet yapısı... Slaboshpitsky kamerası, yolsuzlukların izinden paranın sirkülasyonunu takip ederek gidiyor. Zira fuhuştan başlayan kürtaja, ülkeden kaçışa kadar uzanan birçok düğümü, para çözüme ulaştırıyor. Kabile, devletin farklı uzuvlarını temsil eden figürlere yaptığı vurgularla, yalnızca agresif ve şiddete bulanmış bir suç ve aşk filmi olarak irdelenmekten, başka bir deyişle, gösterdiği sınırları içerisinde algılanmaktan fazlasını talep ediyor.

"Kabile", yönetmeni Miroslav Slaboshpitsky'nin ilk 'işaret dili' denemesi değil aslında. Kendi öğrencilik dönemini bir sağır okulu çok yakınındaki bir okulda, komşularını gözlemleyerek geçiren ve aklının bir köşesinde hikayeler biriktiren yönetmen, daha önce çektiği kısırlardan birinde ("Deafness") tamamıyla işaret dili üzerine kurduğu bir hikaye anlatmış. Lakin bu kez 130 dakikayı anlamlı bir sessizlik üzerine kurarak ilk celsede alışıktığımız sinemayı başkalaştırıyor, hatta izleyeni gösterdiği dünyaya karşı yabancılaştırıyor. "Kabile", henüz ilk saniyelerinden itibaren talepkâr bir tavır takınmış oluyor. Seyircisinden, iki sağır karakter arasında geçecek olan diyalogları anlamlandırmasını, hikayedeki boşlukları kendi yöntemleriyle doldurmasını talep ediyor. Şunu da eklemeliyiz ki, filmin alegorik okumalarının ötesinde, bir iskelet olarak kurduğu ana suç hikayesini temelde ilginç kılan da tamamının işaret dilinde, altıyazısız çekilmiş olması.

Filminin ritmini oldukça uzun ve birçoğu fazlasıyla sert plan sekanslar üzerine kuran

**HİKAYESİNİ,
SEYİRCİSİNİ DE
İNCİTEREK ANLATAN
“KABİLE”, UZUN
ZAMANDIR İZLEDİĞİMİZ
EN HEYECAN VERİCİ,
EN CESUR VE EN
AKILDA KALICI İLK
FİMLERDEN BİRİ.**

Slaboshpitsky'nin en büyük kozlarından biri, filminin tavizsiz tonuyla adeta 'dayattığı' muhteşem sinema duygusu. “Kabile”nin oldukça rahatsız edici, ancak bir şekilde başımızı başka bir tarafa çevirmemize de engel olan, tuhaf bir rahatsız ediciliği var. Neredeyse her sahne, muazzam bir koreografi ve şiddetin en kesin ve kaçınılmaz haliyle makyajlanmış.

Slaboshpitsky'nin ilk uzun metrajlı filmindeki mizansen becerisi, bundan sonrasında yapacağı filmler için de büyük umut vad ediyor. Ancak şunu da açıkça söylemeliyiz ki, “Kabile”, izleyici hassasiyeti kaldırır türden, herkese göre bir film değil. Bu filmin şiddeti ele alma ve gösterme biçiminde filmi gönül rahatlığıyla 'herkese' tavsiye etmemize engel olan 'bir şeyler' var. Şiddet ve aşk tarafından hırpalanan bir

gencin ve devletin kokuşmuş kurumları tarafından örselenen bir halkın hikayesini seyircisini de pekala inciterek anlatan “Kabile”, uzun zamandır izlediğimiz en heyecan verici, en cesur ve en akılda kalıcı ilk filmlerden biri. Heyecan verici olmasının sebepleri, rejisinde, 'amatör' oyuncu performanslarında, bağlamında, tavizsizliğinde, rahatsız ediciliğinde yatıyor. Dünyanın dört bir yanındaki festivallerden bolca övgü ve çuval dolusu ödül toplayan yönetmeni, bir sonraki filmini projelendirmeye başladı bile. Merak etmemek elde değil.

İzleyende yenilecek tırnak bırakmayan, 'sessiz' gerilimi.

Ne diyelim ki...

Tarkan'ın Diz Üstü Eteği'nden Kelebek Toka'ya:

80'İ AŞKIN YAZARIN KATKILARIYLA
Bir Türkiye Sinema Sözlüğü

Altyazı'nın 150. özel sayısı

HAZİRAN GİTTİNASINDA RAYİLERDE!
Ücretsiz PDF olarak Altyazı'ya <https://altyazi.org>

KUZU

★★★★

YÖNETMEN Kutluğ Ataman
UYUNCULAR Nesrin Cavadzade,Cahit Gök, Nursel Köse,
Mert Taştan, Sıla Lara Cantürk,
Taner Birsell**YAPIM** 2014 Türkiye-Almanya**SÜRE** 87 dk.**DAĞITIM** Mars

(Saatleri Ayarlama Enstitüsü)

**YANDAŞLIKLAR,
SİYASİ GÖRÜŞLER NE
DERECE ETKİLİ OLDU
BİLMEK ZOR AMA ŞU
BİR GERÇEK Kİ ULUSAL
YARIŞMA FİLMLERİ
İÇİNDE ÖDÜLÜ HAK
EDEN YAPIMLARDAN
BİRİYDİ "KUZU".**

HEP TARTIŞILAGELMİŞTİR; SANATÇININ KARAKTERİ, SİYASİ GÖRÜŞÜ VE DURUŞU, SANATILYLA BİR BÜTÜN OLARAK MI yoksa sanatından bağımsız olarak mı değerlendirilmeli? Bir sinemacının kişisel ve siyasi görüşleri ile taban tabana zıt olmak, onun teknik açıdan iyi bir yönetmen olduğu gerçeğini geçersiz kılar mı, kılmalı mı?

Benzer bir tartışmayı, Gezi sürecinde ve sonrasında Antalya Altın Portakal Film Festivali'nde yaşadık. Kutluğ Ataman hem filmleri hem de sinema dışındaki sanat çalışmalarıyla ile özgün bulunan ve takdir gören bir sanatçı olageldi hep. Lakin Gezi zamanı yaptığı, iktidar yanlısı açıklamaları, pek manidardı. Başta desteklediği Gezi direnişinin arkasında karanlık senaryolar olduğunu fark ettiğini; gündelik yaşamda iktidar partisinin baskısını hiç hissetmediğini, Türkiye'de ciddi anlamda siyaset yapan parti olarak AKP'yi gördüğünü söyledi.

Bu görüşleri nedeniyle büyük tepki çeken Ataman, hemen ertesi sene yeni filmi "Kuzu" ile Antalya'da Altın Portakal için yarıştı. Hem belediyenin iktidar partisine geçmiş olması hem de festivalde yaşanan sansür olayından sonra genel kanaat, Altın Portakal'ın siyasi nedenlerle "Kuzu"ya ve Kutluğ Ataman'a gideceği yönündeydi. Kişisel yandaşlıklar, siyasi görüşler ne derece etkili oldu, ayrıntılı olarak bilmek zor ama şu bir gerçek ki ulusal yarışma filmleri içinde ödülü hak eden az sayıdaki yapımın başında geliyordu "Kuzu". Hem ulusal yarışma jürisinin hem de SİYAD jürisinin "Kuzu"yu en iyi film seçmesi, yapımın başarısını politika endeksli olmaktan uzaklaştıramadı.

Kutluğ Ataman'ın "Kuzu"da sergilediği tavır yani politik açıdan eleştiri alacak, yandaş görünecek donelerden uzak durması, filmin 'bağımsız' bir gözle değerlendirilmesini gerekli kılıyor öncelikle. Ama illa ki sanatçının siyasi

görüşü ile sanatı birlikte değerlendirilecek ise genel kanaatin aksine, özellikle bugünün penceresinden bakıldığında, muhalif bir konu seçtiği bile söylenebilir Ataman'ın aslında. Filmin merkezinde hayli fakir bir aile var. Cumhurbaşkanı sarayda oturan, Diyanet İşleri Başkanı'na çerez parasına özel araç tahsis edilen bir ülkenin ücra köyünde, sünnet düğünü için bir kuzu kesecek parayı denkleştiremeyen bir aile... Üstelik bu ailenin, düğün ve şölen için bir nevi toplum baskısı hissetmesi de çok manidar. Kutluğ Ataman'ın, 'Sürekli AK Parti baskı yapıyor diyorlar. Ama ben bu baskıyı hissetmiyorum' sözlerini hatırlayın... Gerçek hayatta söylenenler ile perdeye yansıyanlar arasında siyahla beyaz kadar fark var.

"Kuzu"da Doğu-Batı sentezi yapıyor yönetmen, esin kaynakları açısından. Yunan

mitolojisiindeki Medea, Medine'ye dönüşüyor
filmde ve kocasından intikam almak adına bir
kadının cesareti ve zekası, erkeği ve tüm bir köyü
omuzlarından silkeliyor. Habil ile Kabil, Hz.
İbrahim-Hz. İsmail mesellerinden de izler
görüyoruz hikayede. Vicdan'ın kardeşi Mert
üzerindeki etkisi, anne-babasını neredeyse
parmağında oynatması, filmdeki kadın egemen
bakışı taçlandırır nitelikte. Köylünün payına
düşen kuzulaşma rolünün altını çizen film;
Medine'nin düğün yapacağını söylediği anda,
komşu kadının yüz ifadesiyle de kuzudan kurda
hızlıca geçişi başarıyla resmediyor. Çocukluk,
erkeklik ve sünnet travmasını birlikte ele alan
yapım, kadını yaşam döngüsünün merkezine
yerleştirerek var olanla olması gereken
arasındaki orantısızlığı sergiliyor.

Ayrıntılarda çeşitli sıkıntılar yok değil...

Ablanın bilmişliği ve TV dizilerinden fırlamış
görünen konuşmaları, filmin mizah ve eleştiriyi
öne çıkarma hedefini bazen sekteye uğrattıyor ve
yabancılaşma yaratıyor. Keza hikayeye Yeşilçam
göndermesi olarak dahil olan pavyon şarkıcısı da
yer yer ana hikayeden kopuk duruyor. Yine de
yönetmen "Kuzu"da eski-yeni, Doğu-Batı,
masumiyet-acımasızlık, kadın-erkek rolü,
çocukluk-yetişkinlik, mağrurluk-mağdurluk,
geçmiş-gelecek, mizah-dram ve gerçek-masal
arasında güçlü bir geçişkenlik sağlamayı
başarıyor. Böylece köy filmleri içerisinde özgün
bir alan açıyor kendine.

Nesrin Cavadzade, Mert Taştan ve Sıla Lara Cantürk çok başarılı.

Vicdan'ın Mert üzerindeki etkisi, fazlaca mizaha endeksli.

**VİCDAN'IN KARDEŞİ
MERT ÜZERİNDEKİ
ETKİSİ, ANNE-BABASINI
NEREDEYSE
PARMAĞINDA
OYNATMASI, FİLMDEKİ
KADIN EGEMEN
BAKIŞI TAÇLANDIRIR
NİTELİKTE.**

TERS YÜZ

★★★★★

ORİJİNAL ADI Inside Out

YÖNETMENLER Pete Docter,

Ronaldo Del Carmen

SESLENDİRENLER Kaitlyn Dias,

Amy Poehler, Phyllis Smith,

Bill Hader, Lewis Black,

Mindy Kaling

YAPIM 2015 ABD

SÜRE 94 dk.

DAĞITIM UIP

2 OSCAR'LI "YUKARI BAK" (UP) ANIMSAYINIZ. BAŞKAHRAMANLARI, YAKIŞIKLI, GÜÇLÜ, GÜZEL, ÇEKİCİ karakterler değil, memnuniyetsiz / inatçı yaşlı adam ile tombik çocuğu ve bu ikisinin balonlar marifetiyle uçan bir evle gittikleri Güney Amerika'daki maceraları anlatılıyordu. Filmin ana yönetmeni 1968 doğumlu Pete Docter, 21 yaşında girdiği Pixar'ın mutfağında yetişmiş... Bir animatör, seslendirmeci, yapımcı, yazar, yönetmen. "Oyuncak Hikayesi" (Toy Story), "Sevimli Canavarlar" (Monsters, Inc.), "VOL-i" (WALL-E), içinde yer aldığı filmlerden öne çıkanlar... Baktığımızda her hikayenin bazı özgün yanlarıyla her yaşta seyirciyi yakaladığını görüyoruz. Oyuncaklarıyla arkadaşlık kuran, dolaplarından canavar çıkacağını düşünüp korkan, kendini yapayalnız hisseden, hayatın yeni bir evresine geçerken sevdiklerine veda etmenin burukluğunu yaşayan her çocuk ve bir zamanlar çocuk olan yetişkinler, bu animasyonlara, aynı duygular aracılığıyla yakın hissettiler. Orijinal bir hikayeye sahip olan "Ters Yüz"de (Inside Out) de, yine her yaş grubu kendi benliğinin oluşmasındaki etkenlerle ve duygularıyla karşılaşacak.

Öncelikle filmin ana karakteri olarak, mesela "Cesur"da (Brave) olduğu gibi, büyüme döneminde duygusal olarak bir oğlana göre daha hassas olan bir kız seçilmesi çok doğru olmuş (öykü ve senaryo yazımında görev alanların yarısı kadın). Bir de, insanın düşünme, kavrama, öğrenme sürecinde devrede olan aklın içinde, önseziler ile anlık olaylardan beslenen ve kişiye özel gelişen duygulara yer vermişler ki, bir animasyon için bile ciddi bir risk bu. Kuşkusuz bazı teorilerden ve bilimsel bilgilerden yola çıkmış. Sonuçta, tüm vücudun, tutum ve davranışların kontrol merkezi, rüya üretim fabrikası, depolanan anıların gerektiğinde

bilinçaltının karanlık derinliğine yollandığı bir toplama-işleme sahası olan kafamızın içinde geçen bir macera öykülenmiş.

Riley ile henüz yeni doğmuş bir bebekken tanışırız. Aklının içindeki kumandanın başında önce Neşe belirir. O etrafa gülücükler saçarken sonra diğerleri devreye girer: Üzüntü, Korku, Tiksinti ve Öfke. Riley, sert kışkırlarıyla ünlü Minneapolis'de anne ve babasıyla yaşamaktadır. Büyürken en fazla anıyı onlarla biriktirir... Kişiliğinin oluşmasına katkıda bulunan ve her geçen gün biraz daha sağlamlaştıran, daha çok da neşe barındıran bellek adacıklarıyla (aile, dostluk, maskaralık, hokey, dürüstlük), mutlu bir çocukluk geçirmektedir.

Hikayenin bu kadarı bile, çocuklarını ve kendi çocukluklarını anımsayan her seyirci için yeterince cazip, komik ve eğlenceli. Ve sadece

ORİJİNAL BİR HİKAYEYE SAHİP OLAN "TERS YÜZ"DE (INSIDE OUT), HER YAŞ GRUBU KENDİ BENLİĞİNİN OLUŞMASINDAKİ ETKENLERLE VE DUYGULARIYLA KARŞILAŞACAK.

Riley'nin değil, onun ebeveyninin ve başka canlıların da aklında faaliyet gösteren duyguların, 'kişiye özel' tipleri ile aldıkları pozisyonlara da bir göz atılan sürpriz bölümler, 'bravo' dedirtiyor. Fakat öykünün macera kısmı, asıl heyecanı oluşturuyor.

Babanın işi dolayısıyla San Francisco'ya taşınan aile burada çeşitli zorluklarla karşılaşp, sıkılacak... Riley'nin baskın duygusu Neşe'nin yönetimine elinde olmadan müdahalelerde bulunan Üzüntü marifetiyle de ciddi bir kriz patlak verecektir. Merkezle diğer sektörler arasındaki bağlantı kesilip anı transferi durunca, Neşe ile Üzüntü, mecburen ilginç bir yolculuğa çıkmak zorunda kalırlar.

Bu yolculuk, düşünün ki, Salvador Dalí'nin düş evreninin çocuklara uyarlanmış serbest formlarından, soyut resim estetiğine, hatta

fantastik çizgi romanların bilinmeyen bölgelerine benzer sahalara dek uzanıyor. Ancak, yeni yetmeler için hazırlanan bilgisayar animasyonlarının yüksek hızına çıkmadan... Daha sakince, daha kolay seyredilir, daha yumuşak biçimde. "Ters Yüz", bir çocuğun büyümesindeki zorluklara, onun, bazı zamanlar karmaşa yaşayan iç dünyasından bakarken, iletişim kurmanın düğümleri çözme ve sorunları halletmedeki gücüne değiniyor. Neşe'nin, Riley'nin olgunlaşması yolunda en az kendisi kadar gerekli olduğunu anladığı Üzüntü'yle kurduğu bağ gibi.

Filmin başında yer alan kısa animasyon "Lava", enfes.

Kimi çocuk seyirci, kafasında bir yığın soruyla çıkıp büyüklerini sıkıştırabilir.

**BİR YOLCULUK DÜŞÜNÜN
Kİ, SALVADOR DALÍ'NİN
DÜŞ EVRENİNİN
SERBEST FORMUNDAN,
SOYUT RESİM
ESTETİĞİNE, HATTA
ÇİZGİ ROMANLARIN
SAHALARINA
DEK UZANIYOR.**

BOYNUZLAR

ORİJİNAL ADI Horns

YÖNETMEN Alexandre Aja

OYUNCULAR Daniel Radcliffe,

Juno Temple, Max Minghella,

Joe Anderson, Kathleen Quinlan,

David Morse

YAPIM 2013 ABD-Kanada

SÜRE 120 dk.

DAĞITIM Mars

**“BENİMLE KAL”
ÖYKÜNMESİ GÖZLE
GÖRÜLÜR ŞEKİLDE
TEZAHÜR EDERKEN,
“BOYNUZLAR” ÜÇ
FARKLI ZAMANI
ANLATAN
KARMAŞIK BİR YAPIYA
TESLİM OLUYOR.**

I KİNCİ UZUN METRAJLI “YÜKSEK TANSİYON” (HAUTE TENSION) İLE SADECE KENDİ FİLMOGRAFİSİNİN DEĞİL 2000’Lİ YILLARIN EN İYİ gerilimlerinden birine imza atan Alexandre Aja, Fransız extreme dalgasının en önemli temsilcilerinden biri olmuştur. Geleceği hakkında olumlu düşünen benim gibileri korkutan ‘erken Hollywood transferi’ne “Tepenin Gözleri” (The Hills Have Eyes) yeniden çevrimi ile hiç de fena başlamayan yönetmenin sonraki işleri ne yazık ki hayal kırıklığının tam tasviriydi. ‘Orijinal işler çıkartmaktansa geçmiştekileri yad etmek’ üzerine kurduğu Hollywood macerasında, “Pirana 3D” (Piranha 3D) eğlenceliğiyle bize biraz nefes aldırıysa da ondan beklenen bu tip bir kariyer planlaması değildi.

Aja’nın yaratıcılıkta bir tık yukarıya çıkmaya karar verip, roman uyarlaması sularında gezinmesinin sonuçlarını izliyoruz “Boynuzlar”la. Stephen King oğlu Joe Hill’in romanı, son yıllarda gösterdiği üretkenlikle ‘bitti’ denilen yerde yeniden başlayan babanın yanından geçemese de oldukça ilgi görmüştü. Joe Hill ne zaman babasının gölgesinden kurtulur, bu mümkün müdür, göreceğiz ancak ilk eğilmemiz gereken kısım Aja’nın kötü film dehlizlerinden kurtulup kurtulamadığı...

Kız arkadaşı vahşi bir cinayete kurban giden Ig, yaşadığı kasabanın halkının ve medyanın ‘cadı avı’nın kurbanı durumunda. Masum olduğu konusunda ailesini bile ikna etmekte zorluklar yaşarken, gel gitlerinin iyice çoğaldığı alkollü bir gecenin sabahında kafasında beliren iki boynuzla uyanıyor. İşin ilginç yanı, çevresindeki insanların bu ikiliyi gayet normal karşılayarak, sahip oldukları en karanlık sırları bir bir dökülmeye başlaması. Filmde de belirtildiği gibi ‘bu bir lanet değil, lütf’ aslında. Gerçek katili arayışta avantajları beraberinde getirecek ‘büyük lütf’.

Zamanının çoğunu Ig’in kız arkadaşıyla olan

aşkının büyüklüğünü kanıksamamız ve katil olması muhtemel karakterlerin motivasyonlarına anlam yüklememize ayıran filmin neredeyse yarısı geriye dönüşlerle kuruluyor. Romanın yazarının aile bağlarından mütevellit “Benimle Kal” (Stand By Me) öykünmesi gözle görülür şekilde tezahür ederken, “Boynuzlar” üç farklı zamanı anlatan karmakarışık bir yapıya teslim oluyor. Büyük aşkın filizlendiği, arkadaşlıkların saf olduğu çocukluk yılları filmin temposu açısından problem teşkil etmese de Ig’in kendisine açıklanan karanlık sırları görsel hafızasında canlandırdığı anların bizzat bize de deneyimletilmesi ‘çözüm sürecinin’ gereksiz yere uzatılmasını sağlıyor.

Geriye dönüşler başladığı anda çözdüğümüz cinayet gizemi, yerini sadece karakterlerin

reaksiyonlarını merak ettiğimiz vasat bir akışa bırakıyor. Bu noktada filmi ayakta tutabilecek tek şey komedi yönü ağır basan itiraf anları oluyor ki bunların da hakkı verilerek perdeye aktarılabilirdiğini söyleyemeyiz. Hemen hemen herkesin zihninde yatan ‘yasaklı’ düşüncelerin cinsellikle alakalı olması fazlaca bayağılık kokuyor. Ig’in aile fertleriyle gerçekleştirdiği dramatik yanı ağır basan yüzleşmeler de arada kaynıyor böylelikle. “Boynuzlar”ın en büyük problemi de bu zaten. Ciddi anlamda iç burkucu olarak nitelendirilebilecek bir kaybetme hikayesini araya serpiştirdiği komik olamayan mizah kırıntılarıyla paramparça ediyor. Normal şartlar altında nefes almanızı sağlayabilecek bir tebessümün yerini zamansız devreye giren vasat altı göndermeler alınca, tür kırması filmin komedi tarafı tamamen çöküyor. Gotik korku

sosu katılmış trajik aşk filmlerinin ‘hakkı verildiğinde’ sizi esir alabilecek tarifsiz çekiciliği Alexandre Aja’nın ellerinde pespayeleşiyor.

Marilyn Manson’dan Personal Jesus eşliğinde gerçekleşen medya kavgası ve Heather Graham’ın ‘ünlü olmak isteyen garson’ cameo’su akılda kalırken, Radcliffe’in üzerine ısrarla yüklenmeye çalışılan ‘o artık bir yetişkin’ tanımıyla da uğraşıyoruz film boyunca. Yürütülen aşırı zeki mantıklamayla kirli sakallı, sigara/alkol kullanan ve seks yapabilen birini oynayabileceği gözümüze sokuluyor. Buna bir de abartılı oyunculuğunu ekleyin... Eyvah!

Alexandre Aja’nın silkinip kendine gelmesini sağlayacak son şamar olabilir.

CGI yılanlar da neyin nesiydi?

**DANIEL RADCLIFFE’İN
“HARRY POTTER”DAN
SONRA ÜZERİNE
ISRARLA YÜKLENMEYE
ÇALIŞILAN ‘O ARTIK
BİR YETİŞKİN’
TANIMIYLA DA
UĞRAŞIYORUZ FİLM
BOYUNCA.**

DEDEMİLE BU YAZ

YAZ FİLMİ MODU YAVAŞ YAVAŞ ORTAYA ÇIKMAYA BAŞLADI. GÜNEY FRANSA'DA, AVIGNON KIRSALINDA GEÇEN VE ROSE BOSCH'UN yönettiği "Dedemle Bu Yaz" (Avis De Mistral) yıllar sonra torunlarını gören bir dedenin evine odaklanıyor. Özellikle aksiyon filmlerinden bildiğimiz Jean Reno'yu dede rolünde görebileceğimiz "Dedemle Bu Yaz", kızıyla küs olduğu için uzun bir aradan sonra torunlarını ilk kez gören sert bir dede ile hırçın dönemlerindeki torunların hikayesini anlatıyor.

Bir tanesi işaret diliyle anlaşılan altı-yedi yaşlarındaki Theo, ondan çok daha zorlu ergenlik dönemindeki Adrien ile Lea, annesi ve babası boşanmak üzereyken bir de annelerinin bir iş için iki aylığına gitmesiyle kendilerini Avignon kırsalındaki dede evinde bulurlar. İlk andan beri Paris büyük, koca güzel bir şehir ve Avignon ise tam tersine sıkıcı, mecbur oldukları için kaldıkları bir yerdir. Daha önce hiç tanışmadıkları dedeleriyle iletişim kurmak için çaba göstermeye de niyetleri yoktur. Anneanne ise arada köprü görevi üstlenmeye çalışır. Zamanla bir şeyler değişmeye başlar. Theo dedesinin tersliği, sertliğini kıran ilk torun olur. Lea'nın pizzacı çocuktan hoşlanması, Adrien'in ise etrafına ayak uydurmaya başlamasıyla yeni bir süreç başlar. Sıkıcı yaz günleri anlam kazanır. Torunların hayatı dedeye, dedenin hayatı torunlarına etki ettikçe iletişim kolaylaşır.

Bazı filmler daha en başından karakterlerin dönüşeceğini, filmin başında gördüğümüz karakterlerin daha farklı bir hâl alacağını işaret eder. "Dedemle Bu Yaz" torunların dedeye karşılaştığı daha ilk sahneden itibaren seyircisini bu beklentiye girmeye duyusunda bırakıyor. Bu noktada sürükleyici olan, ne olacağından ziyade nasıl olacağı. Dede ile torunların kesişme noktaları ve buradan çıkacak doneler takip ettiriyor filmi.

Aynı yaz aslında herkes için ayrı ayrı zor. Çocuklar anne-babalarının boşanacağı fikrine alışmak zorunda. Dede Paul'ün ise kendince aşamadığı sorunları var. Herkes birbirine içini açtıktan sonra bunları aşmak daha kolay oluyor. "Dedemle Bu Yaz"ın eğlenceli ve sıcak

taraflarından biri de aslında sert ve yaşlı bir dede gibi görünen Paul'ün eski bir hippie olması ve büyükanneleri Irene'le motosikletle dünyanın bir kısmını gezmiş olmaları. Genellikle alışkın olduğumuz dede profilinden çok farklı bir profil çizen bir yapısı olsa da iş, torunlarını korumaya geldiğinde hippie görünen dede bile birden korumacı ve sahiplenici bir tavır alabiliyor.

Bir yanda dede-torun ilişkileri akarken bir yandan da dedenin kızıyla olan durumunun altı çok çizilmiyor. Ortada torunlarıyla hiç tanışmamış bir dede var ve bunun altı çizilmeden geçmişten ziyade bugünü ele alarak ilerliyor. Geçmişin etkisinden kurtulamayan bir 'bugün' var, bu da zaman zaman duygu sınırlarını zorlarken özellikle kırılmaların yaşandığı sahnelerde duygusal dozu yüksek 'an'lar sunuyor.

Zaman zaman aksiyon zaman zaman da duygusal filmler içerisinde bulduğumuz Jean Reno bu kez dede rolüyle çıkıyor karşımıza. Özellikle küçük torunu Theo ile olan sahnelerde de tam bir torun seven dede rolüne bürünüyor. Filmin merkezinde dede Paul var ama bir o kadar etkili olan karakterlerden biri de Lea. Tehlikeli sulara yüzse de ilk aşkını yaşama konusundaki ısrarı, dedesinin korumacı tavrına karşı verdiği mücadele Lea'yı canlandıran Chloé Jouannet'in de etkin olduğu bir alan açıyor.

Yönetmen Rose Bosch da Avignon'da büyümüş bir kadın. Bölge ile ilgili tüm deneyimini kamerasına aktarmış görünüyor. Güney Fransa'nın zeytin ağaçları, uçsuz bucaksız kırsalı, pazar yerleri gözünüzde bir bir canlanıyor.

"Dedemle Bu Yaz" Fransa'nın Provence bölgesini uzaktan görmek ile sıcak bir aile dramının yanında geçmeye olanak sağlayan tatlı bir film. Müzikleri de baştan sona akılda kalıyor.

Küçük bir kasaba halkının rutinlerini mekanlar üzerinden çok iyi bir biçimde veriyor.

Paul'ün kızıyla olan derdi biraz daha fazla işlenebilirdi, çok geriden geliyor.

ORJİNAL ADI Avis De Mistral (My Summer In Provence)

YÖNETMEN Rose Bosch

UYUNCULAR Jean Reno, Anna Galiena, Chloé Jouannet, Hugo Dessioux, Aure Atika

YAPIM 2014 Fransa

SÜRE 105 dk.

DAĞITIM MC (Horizon International)

"DEDEMİLE BU YAZ"
FRANSA'NIN
PROVENCE
BÖLGESİNİ UZAKTAN
GÖRMEK İLE SICAK
BİR AİLE DRAMININ
YANINDA GEÇMEYE
OLANAK SAĞLAYAN
TATLI BİR FİLM.

İYİ BİRİ

YÖNETMEN Ayhan Sonyürek
OYUNCULAR Cengiz Bozkurt,

Macit Sonkan, Mustafa Alabora,
Asuman Çakır, Devrim Atmaca,
Aysan Sümercan, Tulga Serimt

YAPIM 014 Türkiye

SÜRE 117 dk.

DAĞITIM Bir Film

(Anatolian Productions)

**CENGİZ BOZKURT'U UZUN VE
MEŞAKKATLİ BİR YOLCULUĞA
ÇIKARIYOR "İYİ BİRİ", YANINDA
ÜÇ BACAKLI KÖPEĞİ
KARAKIZ OLDUĞU HALDE.**

AYHAN SONYÜREK, İLK FİLMİ "UNUTULMAYANLAR'DA OLDUĞU GİBİ, İKİNCİ ÇALIŞMASI "İYİ BİRİ" NDE DE 'İYİ NİYETLİ BİR çaba'nın ötesine geçemiyor. 'Yol filmi' modelini benimseyen yapım, elindeki 'güçlü' sayılabilecek malzemeden yeterince faydalanamıyor ne yazık ki.

Antakya Samandağı'ndan yola çıkıp Mersin Mut'a doğru yol alan Mızrap adında bir başkarakterimiz var hikayede. Yanında da üç bacaklı köpeği Karakız. Babasıyla yaşadığı tartışmanın ardından çıktığı bu yol, onun 'iyi biri' olduğuna dair yığınla ipucu barındırıyor. Karşısına çıkan insanlar da Mızrap'ın umuda yolculuğunu zenginleştiriyorlar...

Bu hikaye, uzaktan bakınca epeyce çekici işaretler barındırıyor. Ama yaklaştıkça defoları açığa çıkıyor ve yavanlaşıyor. Mızrap'ın yolculuğu, aslında bir büyüme hikayesi anlatıyor bize, ya da öyle bir amaç seziliyor. Ancak, Cengiz Bozkurt'un aktör olarak elinden geleni yaptığı bu resim içinde sinemasal anlamda bir 'savrulma' durumu var. Bölük pörçük anların bir araya getirilmesinden

oluşuyor sanki bütün bir resim. Dağınıklık had safhada. Mızrap'ın yoldaki durakları arasında herhangi bir 'köprü' yok, kendileri çalıp kendileri söylüyorlar.

Öte yandan, Cengiz Bozkurt'un (ve tabii ki Karakız'ın) çabasına oyuncuların da pek destek gelmiyor. Kendi küçük alanlarını domine etmeye çalışıp 'büyük' takılma hamleleri öne çıkıyor. Bu da filmde oyunculuklar anlamında 'devamlılık' olmasının önüne geçiyor. Karikatürize bir toplam çıkıyor karşımıza sonuç olarak. Sonyürek, avucundaki cezbedici küçük resmi büyötmeye kalktığında kontrolü kaybetmiş belli ki. "İyi Biri", toplumsal bazı meselelere de dokunarak süregiden bir yolculukta olması gereken 'hassas' dokunuşlardan mahrum bir film. Anlayacağınız, yönetmenin avuçlarından kayıp gidiyor hikaye.

Üç bacaklı köpek Karakız, Cengiz Bozkurt'la uyum içinde görünüyor, filme değer katıyor.

Mazlum Çimen ve Cezmi Ersöz'lü anlar, Mızrap'ın yolculuğunun en olmamış bölümü.

ON SEANSI

Şenay Aydemir, Evrim Kaya ve Hasan Cömert'le

her cuma
saat: 22.00'da

hayat
televizyonu

Frekans Bilgileri: Frekans: 12523 Polarizasyon: Dikey(V), Sembol Rate: 22500 FEC: 2/3

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rantey.org>

HAYATIMIN ŞARKISI

"HAYATIMIN ŞARKISI", ANNESİ, BABASI VE ERKEK KARDEŞİ DUYMA ENGELLİ OLAN, 16 YAŞINDAKİ PAULA'NIN AİLESİ ve kendi yaşamı arasındaki seçim mücadelesini anlatan bir film. Ailenin tek işiten üyesi olarak her işe koşturan Paula, bir yandan kendi hayatını yaşamaya çalışırken, öbür yandan da annesi, babası ve kardeşine deyim yerindeyse tercümanlık yapar. Filmin merkezindeki Paula, ergenlik döneminde bir genç kızken üzerine haddinden fazla yük almıştır. Ailenin tek işiten üyesi olması onu, Béliers'lerin dışı açılan kapısı kılar.

Haliyle 16 yaşındaki bu genç kız, kendi isteklerini hep ikinci planda tutar. Bu zamana kadar bu hay huy içinde bir şekilde yaşayan Paula'nın hayatında, müzik öğretmeni Thomasson'ın sesini keşfetmesiyle yeni bir kapı açılır. Fakat bu kapı onu bir seçim yapmaya zorlayacaktır. Çünkü yaklaşan seçimlerden dolayı Paula'nın babası Rodolphe, belediye başkanlığına adaylığını koyar. Bir yandan ailesinin seçim çalışmalarına yardım eden Paula, diğer yandan Paris'te okumak için, gizli gizli bir müzik sınavına hazırlanmak zorunda kalır. Fakat bunları bir arada götürmeye çalışması düşündüğü kadar kolay olmaz ve aksilikler birbiri ardına gelmeye başlar.

Aile çatışması ya da yer yer parodisini sunan filmde, ergenlik dönemindeki Paula'nın kendini keşfedişinin, yönelimlerinin ya da filmin tabiriyle yuvadan 'uçmak' istemesinin önünde 'klasik aile' formundan farklı bir engel bulunuyor. O da ailesinin 'özel' durumu. Öte yandan "Hayatımın Şarkısı"nı 'asla vazgeçme' tarzı kişisel gelişim ve hayatın anlamının keşfine götüren filmler kategorisine sokmak da olası.

Filmin içerisinde ana hikâye dışında uçuşan birden fazla konu var, bu da "Hayatımın Şarkısı"nı oradan oraya savrulan, dizi kıvamında bir forma sokuyor. Tüm ailesi işitme engelli olan genç bir kızın bu duruma tezat yeteneği. Babanın, belediye başkanına meydan okuyarak aday olması. Adaylığı süresince işitme engelinin, yaşamasına mani olmadığını kanıtlama çabası ama öte yandan hayatını Paula'ya bağlaması.

Paula'nın ergenlik, seçim, aşk, hayal kırıklığı, aile ve tarım kooperatifleri arasındaki bölünmüşlüğü... Konular art arda sıralandığında aslında yaşamda var olan şeyler bu akış içerisinde muhtemel gözüktense de, filmde fazlasıyla savruk duruyor. Bir yere bağlanmadan ziyade, birden çok konuyu aynı filme sığdırma çabası, çok katmanlı kamu spotu tadı da veriyor. Bu katmanlar arasında dikkati en çok çeken şey elbette Béliers ailesinin işitme engeli. Filmin Fransa'da gişe başarısının yanı sıra farklı bir tartışmaya yol açtığına da değinmek gerek.

Ülkedeki sağır-dilsiz örgütleri temsilcileri ve aktivistleri, Paula'nın anne ve babasını canlandıran oyuncuların gerçek hayatta işitebilen ve konuşabilen insanlar olmasına ve bu yüzden de sağır ve dilsizler için İşaret Dili'ni doğru kullanamamalarına tepki göstermiş. Türkiye'de benzeri bir durum "İncir Reçeli"nde yaşanmıştı. HIV Pozitif'lilerin yaşamları hakkındaki maddi hataların senaryonun akışına teslim edilmesi, özellikle hastaların yakınları ve dernekler tarafından tepkiyle karşılanmıştı. Bunlar senaryoya ve peliküle dökülürken 'dramatik' yapıyı besleyen 'minik' unsurlar gibi dursa da, toplumsal hafızaya aktardığı bilgi kirliliği pek ufak olmuyor.

"Hayatımın Şarkısı"nın Fransa'da gişe rekorları kırmamasının muhtemel sebeplerinden biri, hatta en önemlisi, başrol oyuncusu Paula'nın yani Louane Emera'nın, bizdeki "O Ses Türkiye" benzeri "The Voice"da birinci seçilerek sinemaya adım atmış olması. Bizde bu tür yarışmalarda kazananlar ilk olarak şansını dizilerde denese de Fransa'daki 'mecra' değişikliği ana mantığı değiştirmiyor. 'Şöhret'in dizi ya da filme giden yolların taşlarını döşediği ve bu tür yarışmaların reytingleri-etkileri düşünüldüğünde, 'gişe başarısının' önceden tahmin edilmesi hiç de zor olmuyor...

Paula'nın odasında duvarda asılı 'Çin Devrimi'ni temsil eden poster.

Birden çok konuyu katıştırmak istemesi ama bunu hepsi başka yönde ilerleyen dizi formatına çevirmesi.

ORJİNAL ADI La Famille Bélier
(The Bélier Family)

YÖNETMEN Eric Lartigau

OYUNCULAR Karin Viard,
François Damiens, Eric Elmosnino,
Louane Emera, Roxane Duran

YAPIM 2014 Fransa-Belçika

SÜRE 106 dk.

DAĞITIM M3 (Kurmaca)

"HAYATIMIN
ŞARKISI"NI 'ASLA
VAZGEÇME' TARZI
KİŞİSEL GELİŞİM VE
HAYATIN ANLAMININ
KEŞFİNE GÖTÜREN
FİLMLER
KATEGORİSİNE
SOKMAK OLASI.

ÖLÜMCÜL TAKİP

ORİJİNAL ADI Survivor

YÖNETMEN James McTeigue

OYUNCULAR Milla Jovovich,

Pierce Brosnan, Dylan McDermott,

Angela Bassett, Robert Forster

YAPIM 2015 ABD-İngiltere

SÜRE 96 dk.

DAĞITIM Pinema (D Productions)

**BÜTÇE 20 MİLYON
DOLAR; OYUNCULARIN
VE TEKNİK
KADRONUN MALİYETİ
DÜŞÜLDÜKTEN SONRA
BİR AKSIYON FİLMİ
İÇİN HOLLYWOOD
STANDARTLARINDA
AZ PARA BU.**

UZUN KARIYERİNDE ÇOK FARKLI ROLLERE GİRİP ÇIKMIŞ, AMA HEP BOND FİMLERİNDEKİ TİPLEMESİYLE AKILLARA kazınmış, en fazla sevilen Bond'lardan olmuş Pierce Brosnan'ın ünlü ajanı anımsatan duruşunu afişe koyun; eline silah tutuşturun; arkada da bombalar patlatın.

Evet; Wachowski Kardeşler'in "Matrix"lerde yönetmen yardımcılığını yaptıktan sonra 2006'da "V" (V For Vendetta) ile rüştünü ispat etmiş Avustralyalı James McTeigue dördüncü filmi "Ölümcül Takip"te (Survivor) böyle bir cinlikle yola çıkıyor. Ancak, kötü adam rolü vererek seyirciye ters köşe yapmayı denediği Pierce Brosnan bu yaşında pek de inandırıcı olamayınca Bond'dan profesyonel katil yaratma projesi işlemiyor...

Önce konu; her şey Afganistan'da ABD ordusuna ait helikopterin düşürülmesiyle başlıyor. '18 yaşından yukarıdakiler'e yasaklanacak, son derece amatörce ve yapay duran bu bilgisayar işi sahnenin ardından Kate Abbott'la (Milla Jovovich) tanışıyoruz. Kendisi Londra'daki ABD elçiliğine vize için başvurular arasında teröristleri ayıklama görevinde. Yılbaşı gecesi Times Meydanı'nda gerçekleştirilecek kutlama sırasında eylem yapmak üzere birinin ülkeye sızacağından korkuluyor. Romen doktor Emil Balan (Roger Rees) dikkatini çekiyor ve onun üzerine yoğunlaşıyor.

Ardından 'saatçi'yi (Pierce Brosnan) tanıyoruz. Saatlerden arda kalan zamanda profesyonel katillik yapıyor. Çok prensip sahibi ve acımasız. Saatçi planlarına çomak sokmaya çalışan Kate'in ölmesini isteyen teröristlerce kiralanıyor ve...

Hemen söyleyelim; filmin yumuşak karnı aksiyon. Nasıl olmasın ki? Bütçe 20 milyon dolar; oyuncuların ve teknik kadronun maliyeti düşüldükten sonra bir aksiyon filmi için

Hollywood standartlarında az para bu.

Romantik filmi çatabilirsiniz bu miktara; ama 'iddialı aksiyon' diye seyirciye sunulan yapımda sıkıntı yaratır. Nitekim öyle oluyor ve böyle flaş isimlerin yer aldığı filmde en azından birkaç kaliteli sahne beklerken restorandaki patlama dışında dişe dokunur bir işçilik çıkmıyor. Hal böyle olunca, daha çok politik ajan filmi derdine düşüyor "Ölümcül Takip". Terörist saldırılar, güvenlik sorunu, gerilim, sınırlardaki paranoya, uluslararası çeteler, ABD'de aşırılığa varmış vatan sevgisi gibi çok zengin malzemeden yararlanmaya çalışıyor. Ayrıca '11 Eylül' ile 14 yıllık travması da var flashback'lerde.

Aslında, Batı dünyasının göçmenlerle başının dertte olduğu, vize almanın işkenceye dönüştüğü, her Ortadoğulu ve '3. Dünyalı'ya potansiyel terörist muamelesi yapıldığı bir

dönemde vurucu aktüel mesajlar taşıdığı söylenebilir filmin.

Bir not aktaralım bu aşamada: Önce Paris için yazılmış her şey; ancak İngiltere güvenlik konusunda daha hassas, titiz ve sert tedbirler uyguladığından öykü Londra'ya transfer edilerek daha inandırıcı atmosfer yaratılmış.

Gelelim oyunculara; aksiyon sinemasına uygun birkaç kadın oyuncudan biri olan Milla Jovovich bir tutam "Resident Evil" havası estirerek işini iyi yapıyor doğrusu; filmin nadir artılarından biri. Güzel yaşlanmasına karşın Pierce Brosnan atletik olarak eksik kaldığından bakışlarıyla, mimikleriyle oynamaya çabılıyor; vasat performans sergiliyor.

Kadın elçi rolünde Angela Bassett'la karşılaşmak ise filmin hoşluklarından. Kadir kıymeti hiç bilinmemiş İngiliz oyuncu Roger

Rees de bir o kadar sürpriz ve isabetli seçim.

Yönetmen ise, artık her türlü kanıksanmış ajan öykülerine farklı bir tat verebilmek için, on yıl derin dondurucuda beklemiş senaryodan taze bir şeyler yaratabilmek için çalışıyor ama TV dizisinin ötesine geçemiyor. Kadının gücüne yenilmiş, erkekliğini ispat için normalden uzun namlulu tüfek kullanan 'Saatçi'nin ruh halini yer yer sorgulayan yönetmenin derin çözümleme girişimleri var ki, fazla lüks kaçıyor... Vasat haftanın bütünüyle vasat programı içinde kenarından köşesinden bir parça adrenalin ve heyecan arayanlara önerilebilir.

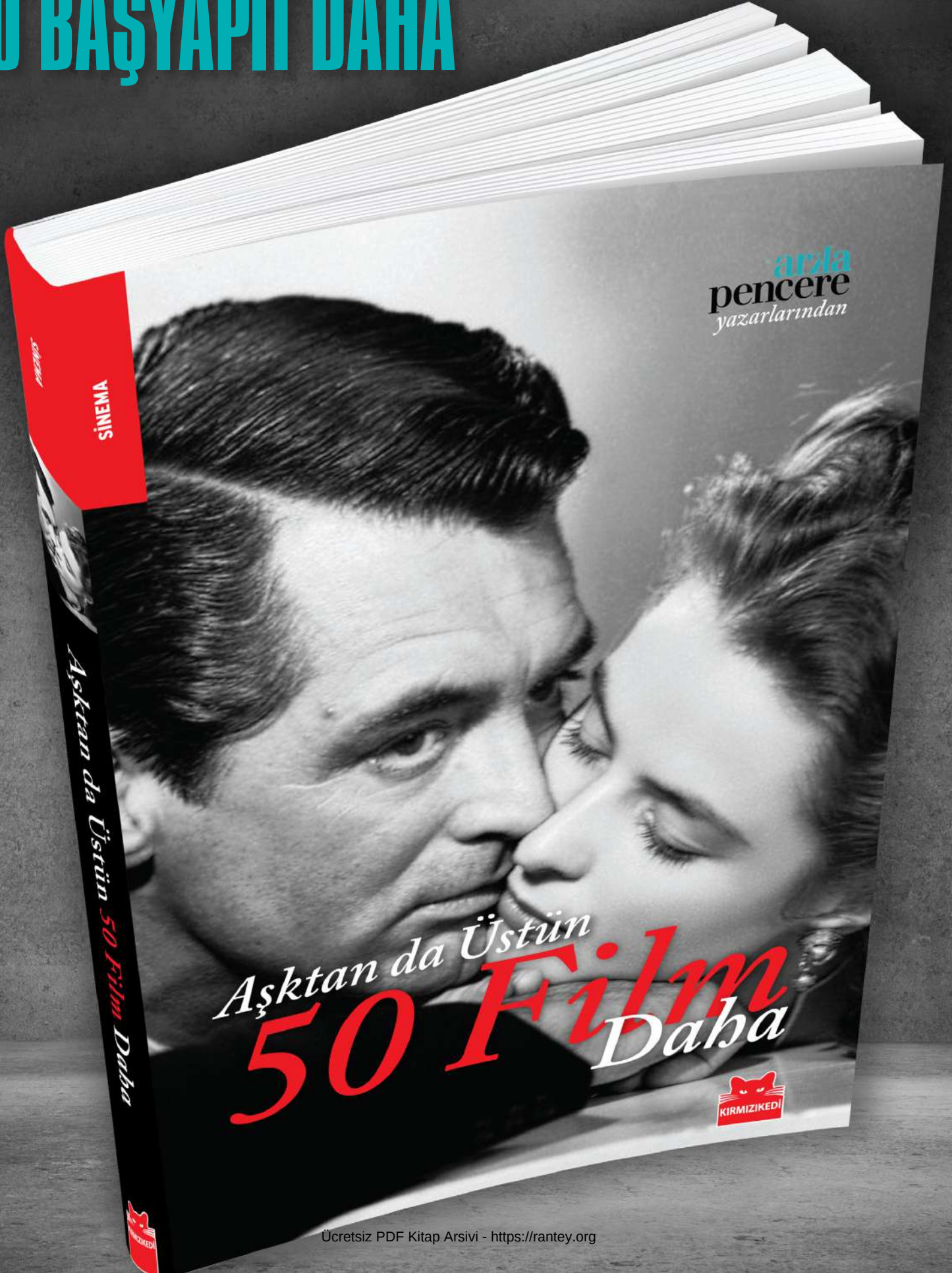
Rol çalma yarışından Jovovich hakkıyla galip çıkıyor.

Özellikle diyaloglar asırı bildik ve bayat.

**YÖNETMEN İSE,
ON YIL DERİN
DONDURUCUDA
BEKLEMİŞ SENARYODAN
TAZE BİR ŞEYLER
YARATABİLMEK İÇİN
ÇALIŞIYOR AMA TV
DİZİSİNİN ÖTESİNE
GEÇEMİYOR.**

YEDİ YAZAR, YEDİ AYRI ÜSLUP
50 BAŞYAPIT DAHA

BOYNUZLAR

KUZU

ÖLÜMCÜL TAKİP

TERS YÜZ

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
BOYNUZLAR / HORNS	★★	★★		★★	★★		
DEDEMİLE BU YAZ / AVIS DE MISTRAL							
HAYATIMIN ŞARKISI / LA FAMILLE BÉLIER				★★★★			
İYİ BİRİ			★	★★	★★		
KABİLE / PLEMYA				★★★★	★★★★		
KUZU			★★★★	★★★★	★★	★★★★	
ÖLÜMCÜL TAKİP / SURVIVOR		★★		★★			
TERS YÜZ / INSIDE OUT		★★★★★		★★★★★	★★★★		
AJAN / SPY				★★★★			
FAL	★						
HANNAS: KARANLIĞA SAKLANAN	★★						
HAYAT KİTABI / THE BOOK OF LIFE	★★★★			★★★★★	★★★★		
HAZİRAN YANGINI			★★★★	★★★★	★★		★★★★
JURASSIC WORLD	★★	★★		★★★★	★★	★★★★	★★
KÜÇÜK KARMAŞA / A LITTLE CHAOS				★★★★			
MARNİE ORADAYKEN / OMOIDE NO MÄNI		★★★★★		★★★★★	★★★★		
ÖLÜM ORMANI / BACKCOUNTRY	★★			★★	★★★★		
ÖLÜMSÜZ AŞK / THE AGE OF ADALINE	★★	★★★★		★★	★★		★★★★
RUHLAR BÖLGESİ: BÖLÜM 3 / INSIDIOUS: CHAPTER 3	★★			★★			
ŞÖVALYE RUSTY / RITTER ROST: EISENHART UND VOLL VERBEUT		★★					
VICE	★	★★		★			
YOLA ÇIKMAK				★★	★		
BİRDMAN VEYA (CAHİLİĞİN UMULMAYAN ERDEMİ)	★★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★	★★★★★
MAVİ YASEMİN / BLUE JASMINE	★★★★★	★★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★★
TAKİP / THE ROVER		★★★★		★★★★	★★★★		★★★★★

“SOKAKTAKİ ADAM” DAN YANSIYAN SİNEMA DÜŞÜNCELERİ

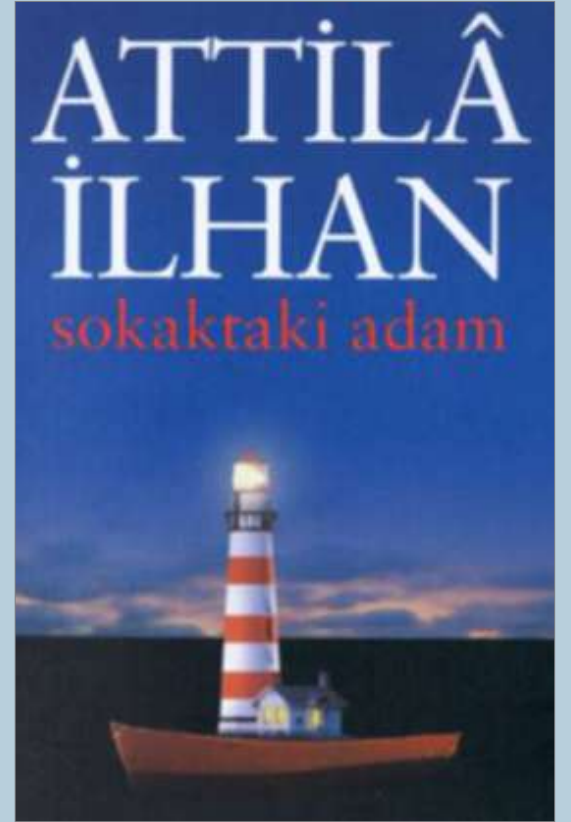
Attilâ İlhan'ın 1953'te yayımlanan ilk romanı **“Sokaktaki Adam”**, 1995'te **Biket İlhan** tarafından sinemaya aktarılmıştı. Ülkü Karaosmanoğlu-Attilâ İlhan ikilisince yazılan senaryo, romanda yer alan ilginç **‘sinema sahnesi’**ni içermiyor. Onu da ben aktarayım istedim...

ATTİLÂ İLHAN'IN 1953 YILINDA YAYIMLANAN İLK ROMANI “SOKAKTAKİ ADAM”, SEVGİLİSİ AYHAN'DAN BİLİNMEYEN BİR NEDENLE AYRILDIKTAN SONRA FELSEFE EĞİTİMİNİ YARIDA BIRAKAN VE BİR GEMİDE kamarotluk yapmaya başlayan Hasan ile çevresindeki bir grup insanın öyküsünü anlatır. Romanın gerilim noktası, gelip gittikleri ülkelerden kürk, sigara, porno dergi vb. küçük çaplı kaçak mal getirip İstanbul'da satan Hasan ve arkadaşlarının polise yakalanma korkusudur. Ortada cinayetler ya da büyük çatışmalar yoktur ama kahramanlarımızın Kapalıçarşı'daki kontakları polişçe yakalanıp hapse atıldığı için tümü belirgin tedirginlik içindedir. Hasan, kaçakçılık işindeki Yahudi işadaminin metresi olan Meryem'le tanışır bu sırada. 15 yıllık kocasını ve iki çocuğunu bırakarak İstanbul'a kaçtıktan sonra yeni bir yaşama başlayan lüks bir fahişe ve randevuevi işletmecisi olduğunu anladığımız olgun yaşlardaki lezbiyen Meryem, bu içine kapanık, canı sürekli sıkılan, melankolik tavırlı genç adamdan etkilenir. Birlikte olmaya başlarlar. Yatakta kendisine “Canavar... Canavar...” diyen kadın, Hasan'ın çok da umurunda değildir aslında.

Attilâ İlhan, romanın sonraki baskılarının birinde Kasım 1989 tarihli “Meraklısı için not” bölümüne, “Sokaktaki Adam”ın filme çekilmesi için o güne dek yapılan teklifleri reddettiğini, fakat kafasına yatan son teklifi kabul ettiğini ve ‘önümüzdeki günlerde’ çekimlere başlanacağını belirtiyor. Bu teklifin sonucu, Biket İlhan'ın 1995'te çektiği “Sokaktaki Adam” mı oldu bilemiyorum ama Metin Belgin, Suna Yıldızoğlu, Selda Özer, Ali Sürmeli, Mustafa Avkıran gibi sanatçıların rol aldığı bu filmin romanın şimdilik tek uyarlaması olduğunu biliyorum.

“Sokaktaki Adam”, sinemaya aktarılan edebiyat açısından olduğu kadar, ‘edebiyata yansıyan sinema’ yönünden de dikkate değer bir yapıt; çünkü romanda Biket İlhan'ın filminde göremediğimiz bir ‘sinema sahnesi’ ve ‘filmler’ üstüne düşünceler var. Aynen aktarayım:

“Kavgaya sinemada başladık. Sinemaya gitmek Meryem'in fikriydi. Ben kitaplar, buna benzer diğer bütün ıvır zıvırla birlikte, filmleri de terk etmişimdir. Filmler insanları, ya hayatlarından aşırı derecede memnun eder, ya müthiş soğuturlar. Birinci halde, sizi kuluçka olmadığı halde, başaşağı salınarak yumurtaların üstüne yatırılan bir hindinin, safça ve ahmakça mutluluğu kucaklar. İkinci halde ise hırs, canınıza okur. Meryem bunu düşünecek kadar beyin sahibi değildi, bu yüzden filmler onu büyülüyordu. Beyazperdedeki saçmalıklar, bir sinema salonunda, daima mülayim karşılanır. Salondaki münasebetsizlikler de öyle. Ben bunu yapmadığım için Meryem bana içerledi. Ve: - Münasebetsizlik ediyorsun! Dedi. Münasebetsizlik!.. Görüyorsunuz ya, ya dünyada her şey görece! İnsanlar, cumartesi için yaratılmışlar ve her şey görece! Film bitince, Meryem hayran oldu. Ben onun hayranlığıyla alay ettim. Hayatı ve davranışlarıyla, her gün tuzbuz ettiği kavramları perdede görünce, onlardan yana çıkıyordu. Bu neden böyledir? Bir orospuyu herkes hakir görür, bu orospu bir filmin ya da bir romanın kahramanı olunca iş kökünden değişir. Meryem de böyle galiba. Hayatını perdede karşısına çıkarsalar, galiba tükürecek. Kimbilir.

Çünkü cahil, bütün mutluluğu buradan geliyor. Onda beni rahatsız eden taraf bu. Bu gece de bu yüzden atıştık.”

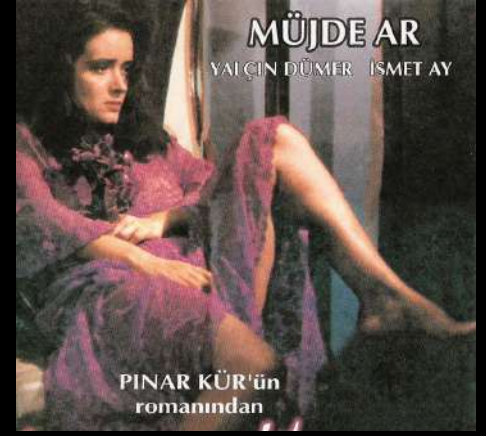
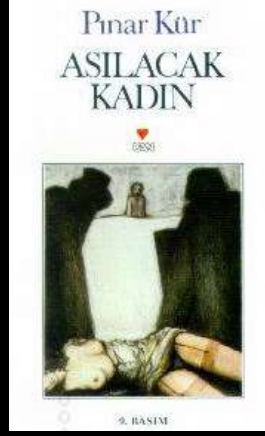
Seyrettikleri film hangisiydi acaba?

Attilâ İlhan, yukarıda değindiğim “Meraklısı için not”u şöyle bitirmiş: “Doğrusu meydana nasıl bir film çıkacağını, en çok ben merak ediyorum: Acaba, 1951'de yazarken ‘gördüğüm’ filme benzeyecek mi?”

İlhan, “Sokaktaki Adam”ın 1995'te beyazperdeye aktarılmış halini mutlaka görmüştür ve mutlaka bir şeyler ‘düşünmüş’, büyük olasılıkla da yazmıştır. Bulursam, onları da aktarırım.

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

ASILACAK KADIN

İkinci sinema filmi için hayli cüretkar bir kitabı kaynak alan **Başar Sabuncu**, önce çekimler sırasında ekibin geçirdiği kaza, sonra da “Asılacak Kadın”ın (1986) **sansüre takılması** üzerine zor anlar yaşar. İşte yönetmenin “Çıplak Vatandaş”tan sonra giriştiği bu projenin hikayesi...

PINAR KÜR'ÜN 1979'DA YAYIMLANAN OLAY KİTABI “ASILACAK KADIN”, İLK FILMİ “ÇIPLAK VATANDAŞ” İLE HERKESTEN GEÇER NOT ALAN BAŞAR SABUNCU TARAFINDAN 1986'DA BEYAZPERDEYE UYARLANMAK istenir. Müjde Ar, Yalçın Dümer, İsmet Ay, Gülsen Tuncer gibi sağlam oyuncuların oluşan kadrosuyla yılın iddialı filmlerinden biri olacaktır “Asılacak Kadın”.

Oysa kitabın başında yer alan “Ezilmişliği meslek edinenler için” sözü, adeta bu filme emeği geçenler için yazılmış gibidir. 1986'nın eylül ayı başında çekimler sürerken, ekibi taşıyan minibüs Tekirdağ yakınlarında kaza yapar. Gülsen Tuncer'in kazada boynu ve burnu kırılır, yüzünün sol

tarafı parçalanır. Oyunculardan Levent Taşkıran da ağır yaralanır.

Çekimler tamamlandıktan sonraysa asıl felaket başlar. Film, Denetleme Kurulu tarafından ‘genel ahlaka, örf ve adetlerimize, milli kültürümüze aykırı’ bulunmuştur. Filmin üzerinde ‘oynama yapılarak bile gösterilemeyeceği’ beyan edilir.

Yapıt, çocuk yaştaki genç karısını genç erkeklere peşkeş çekip cinsel ilişki esnasında onları izleyen yaşlı ve iktidarsız bir adamın öyküsünü anlatır. O evde önce hizmetçilik yapan Melek, daha sonra evlenmek durumunda kaldığı yaşlı Hüsrev'in adeta kölesi haline gelir.

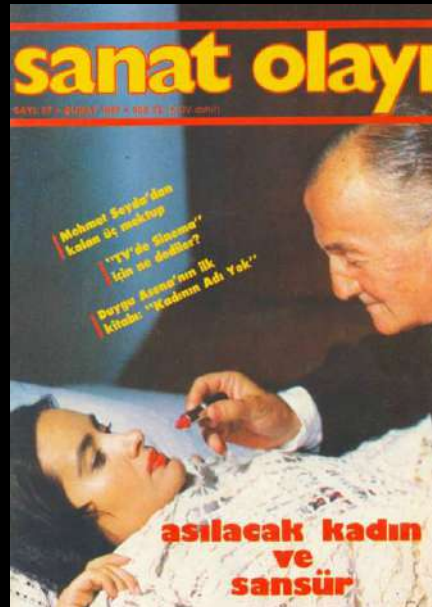
Ürkütücü, rahatsız edici bir konu etrafında şekillenmesine karşın hem dayandığı romanın gücü, hem de Başar Sabuncu'nun yetkin sinema diliyle önemli bir esere dönüşen “Asılacak Kadın”, öte yandan ‘gerçek bir olay’dan yola çıkıldığı için kadının toplumdaki yerini ve yaşanan dramları da sert bir şekilde yüzümüze vurur.

Asıl ilginç, daha önce Pınar Kür'ün romanıyla ilgili ne müstecenlik ne de genel ahlaka aykırılık açısından hiçbir soruşturma-kovuşturma açılmamış olmasıdır. Lakin aynı öykü sinemaya aktarılınca işler değişir. Yapımcı firma Uzman Filmcilik, Denetleme Kurulu kararından, sanata karşı genel bir olumsuz tutumu yansıtmayı bakımından üzüntü duyduklarını belirterek, Danıştay'a başvururuma karar verir.

Ve asıl komik olan Mart 1987'de bu kez kitaba ‘toplatma kararı’ çıkarılması olur. Haziran 1987'de yayımcı Erdal Öz ‘muzır neşriyat’ kanunundan yargılanmaya başlar. Beraat kararı ancak Mart 1988'de çıkar.

Film ise dört ay sansürlü boğuşuktan sonra, 22 Nisan 1987'de Danıştay kararıyla gösterime girer. Sinema yazarları o yıl “Asılacak Kadın”ı yılın en iyi yerli filmleri arasında sayarlar.

Ve nihayet 9 Ocak 1993 Cumartesi gecesi, o dönemler henüz RTÜK ya da herhangi bir sansür mekanizmasının bulunmadığı özel kanallardan Show TV'de eksiksiz olarak ekrana gelir “Asılacak Kadın”...

"Emek"çiler vazgeçmez!
86 yıl bu kuyrukta bekledik.
Yine bekleyeceğiz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://arney.org>

siyad
Sinema Yazarları Derneği

ÇIPLAK VATANDAŞ

Sadece altı filmle sinemada kalıcı olabilmek her yönetmenin harcı değil. Asıl **uğraşı tiyatroya da**, sinemada da az ama öz yapıtlara imza atan Başar Sabuncu, daha ilk yönetmenlik denemesinde hem seyirciyi **hem de eleştirmenleri** avcuna almayı başarır. Başrollerde **Şener Şen, Candan Sabuncu**, Nilgün Akçaoğlu gibi isimlerin rol aldığı bu traji-komedi, aynı zamanda **12 Eylül sonrasının** ‘açıklık’ politikalarının da acımasız bir hicvidir. Aradan **geçen 30 yıla karşın** etkisinden ve güncelliğinden de hiçbir şey kaybetmemiştir.

BAŞAR SABUNCU’NUN SİNEMAYLA İLK RANDEVUSU HAYLİ ESKİDİR ASLINDA. 1963 YILINDA SÜREYYA DURU’NUN YÖNETTİĞİ “DİŞİ ÖRÜMÇEK”TE GENÇÇİK HALİYLE KAMERA ÖNÜNDE YER ALIR. AMA ASIL AŞKI TİYATRO OLDUĞUNDAN, SİNEMAYLA İZDİVACI ARALIKLARLA DEVAM EDER. 1975’TEN İTİBAREN SENARİST OLARAK İMZASINI görürüz filmlerde. Sırasıyla “Şöhret Budalası”, “Adak”, “Talihli Amele”, “Şalvar Davası” ve “Namuslu”yu yazarak kalemini kuvvetlendiren, ama aynı zamanda toplumsal sorunlara da yine aynı kalemle neşter atan Sabuncu, gerçek bir sanatçı olduğunu ve onun getirisi olarak fazlasıyla duyarlılık-sorumluluk taşıdığını da ilan eder.

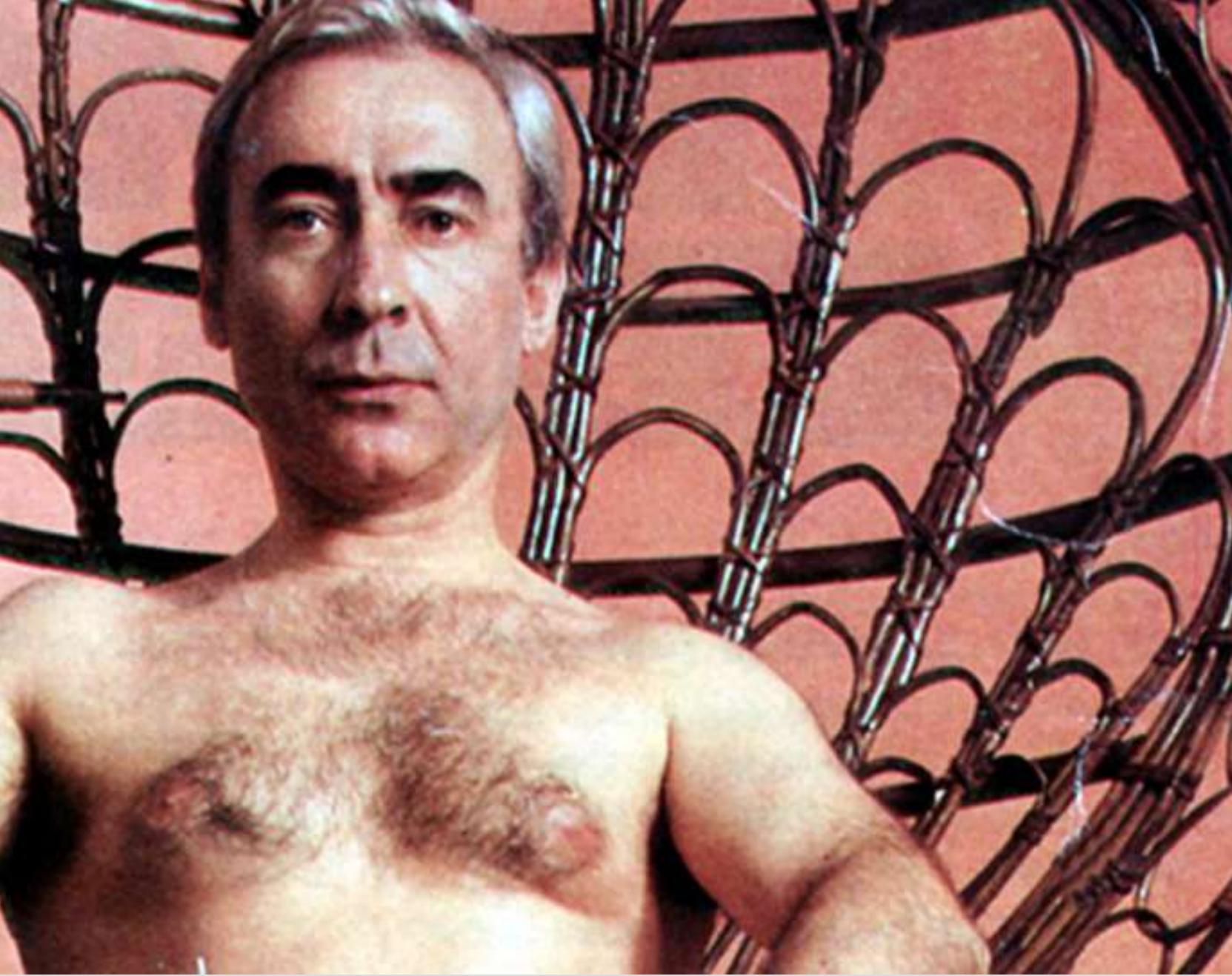
Ve 1985’te bu kez senaristliğinin yanına rejisörlüğü ekler. Neredeyse önceki senaryosu “Namuslu”yu andıran öyküsüyle “Çıplak Vatandaş”, Özal Türkiye’sindeki dar gelirlielerin perdedeki temsilidir. Fakat filmin özgünlüğü, afişe de taşınan ‘ters köşe çıplaklık’ durumudur. Şener Şen filmin afişinde, tıpkı “Emmanuelle”in Sylvia Kristel’i gibi seyircisine poz vermektedir. O güne dek hep kadın oyuncuların bedenini ‘meta’ olarak kullanan medya ve sinema, seyirciye adeta nanik yapmakta, ilk kez bir erkek çıplaklık şeklinde bir filmin promosyonuna konu olmaktadır. Nitekim o dönem Kadınca dergisi kapağına bu afişi, dolayısıyla ‘çırılçıplak bir Şener Şen’i taşıyarak, ayrı bir ‘ilk’e imza atar.

Film, dört çocuklu, dar gelirli İbrahim Bey’in Taksim’in göbeğinde

donla koşmasıyla başlar. Karakola götürüldüğünde, aklını oynatmış gözüken İbrahim Bey’in o hale nasıl geldiğini izlemeye başlarız. Aldığı üç kuruş memur maaşıyla ailesini geçindirmeye çalışan, sürekli “buna da şükür, bunu da bulamayan var” deyip haline şükreden, bu arada art arda gelen zamlarla günden güne çaresizliğe sürüklenen İbrahim Bey, karısının beşinci çocuğa da hamile olduğunu öğrenince ek işler yapmaya başlar. Limon satmaktan bulaşıkçılığa türlü işleri denerken de cinnet geçirir ve kendini çıplak halde sokaklara atar.

Bu, filmin ilk kısmıdır. İkinci bölümde gazetelere bu haliyle manşet olan İbrahim Bey’in başına talih kuşunun konuşunu izleriz. Reklam firmaları bir anda ülkenin gündemine düşen bu ‘zavallı vatandaş’ı ürünlerinde ‘çıplak halde’ kullanmak ister. O da tekliflere daha fazla direnemeyerek paraya ve şöhrete kavuşur. Ancak bedenini kullanıyor oluşu, medya tarafından ‘maymuna’ çevrilmiş olması onu daha da büyük bir çıkmaza sokacaktır. Fakirlikten, yoksulluktan kurtulmak için halkla birlikte örgütlü mücadele vermek yerine, gemisini kurtarmak için tek başına medyanın (kapitalizmin) acımasız dünyasına kolunu bacağına kaptıran ve sonunda da oraya ait olmadığından sistem tarafından ‘tükürülen’ İbrahim Bey, aslında ilk bakışta o dönemin meşhur ‘ortadirek’inin bir yansımasıdır.

12 Eylül’le birlikte örgütlü mücadeleye adeta ‘soykırım’ uygulayan cuntadan sonra, yeni sağ/Amerikancı politikalarla ülkeyi yeniden dizayn eden Turgut Özal’ın sermayeyi zenginlerin elinde toplamasıyla, fakiri daha da fakirleştirmesiyle ve hemen her gün her şeye zam yapmasıyla tümünden felakete sürüklenen ortadireğin acı tasviridir bu... Tabii o dönem özel kanallar ve birbirinden pespaye yarışmalar olmadığından, misal BBG evine girerek, günlerce arabalara dokunarak, olmayan ‘yetenek’lerini sergileyerek ya da borazan gibi sesleriyle şarkı söyleyerek anında şöhrete ulaşması da mümkün değildir İbrahim Bey’in... Oysa onun hikayesi de, 2000’lerde bu yarışmalara katılanlar kadar dramatik ve tamamen para odaklıdır. Onun da zengin olmak için bilgiye, emeğe, kültüre ihtiyacı yoktur artık. Sadece pantolonunu, donunu indirip bir ucube gibi kendini sergilemesi ve insanların onu seyrederek ‘eğleniyor olması’ yeterlidir para kazanmak için!

Ecnebilerin ‘cameo’ dedikleri bir ‘konuk oyuncu’ sürprizi de var filmin. Tesadüfen bulundukları bir sette, çekime hazırlanan Müjde Ar’ı götürürüz kısa bir sahnede... Gazetelerden, medyadan İbrahim Bey’i tanıyan Müjde Ar, “ben bunca yıl soyundum, bu kadar kolay para kazanamadım” deyiverir, hoş bir mizansen içerisinde...

Başar Sabuncu’nun senaryosunu yazdığı 1979 yapımı “Adak” filmini

andıran bir yönü de var “Çıplak Vatandaş”ın... Film özellikle ilk bölümde gazeteci kızın insanlarla röportaj yaparak, İbrahim Bey’in hikayesini öğrenmeye çalışmasıyla ilerliyor. O öğrendikçe, biz de hikayeye vakıf oluyoruz. Bu yöntemin kısmen “Adı Vasfiye”de de kullanıldığını ve filme dinamizm kazandırdığını da not düşelim.

1980’de üzerinden tank geçen bir milletin toparlanmaya çalıştığı dönemde duyarlı sinemacıların halka dair son kanat çırpışlarından biri olan “Çıplak Vatandaş”, aralara serpiştirilen kimi diyaloglarla artık ‘yeni Türkiye’de neyin geçerli olacağını da ‘kara haber’ misali dile getiriyor. “Okuduk da ne oldu, üç kuruş maaşa talim ediyoruz”, “İşini bilen memur rüşvet yiyip hayatını kurtarıyor” gibi sözler, artık tamamen para kazanmaya odaklı bir hayat sürmeye hazırlanan ve bugünlere kadar gelen bir toplumun ayak seslerini bize duyuruyor.

Bu ilk filminden sonra “Asılacak Kadın”, “Kupa Kızı”, “Kaçamak”, “Zengin Mutfağı” ve “Yolcu” ile filmografisini tamamlayıp 1994’te sinemadan kopan, ancak aktif olduğu 9 yıl içerisinde çektiği bu altı filmle Türk Sineması’nda nevi şahsına münhasır bir yer edinen Başar Sabuncu’yu sanırım yıllar yılı en çok “Çıplak Vatandaş” filmiyle hatırlayacağız. Özellikle de bütün halkın çarpık düzene karşı çınlıçplak soyunduğu o unutulmaz final bölümüyle...

SULTANAHMET HIPPI GÜZERGAHI YEŞİLÇAM'DA

Hippi klişeleri, ya hedonist **bir ailenin yoldan çıkmışlığının** altını çizmek için kullanıldı ya da kaba bir güldürü anlayışına meze oldular. Zaten 'Tecavüzcü Coşkun' tiptemesi, Yeşilçam'ın konuya nasıl baktığını ayrıntılarını özetler nitelikteydi. **Es kaza Sultanahmet'e yolları düşse** hunharca dalga geçmekten kendilerini alamayacakları müzisyenlerin **'funky' ritimlerini** filmlerde tepe tepe kullanmaları ise tabii ki tam da zamanın Yeşilçam'ına yakışacak bir tuhaflıktı.

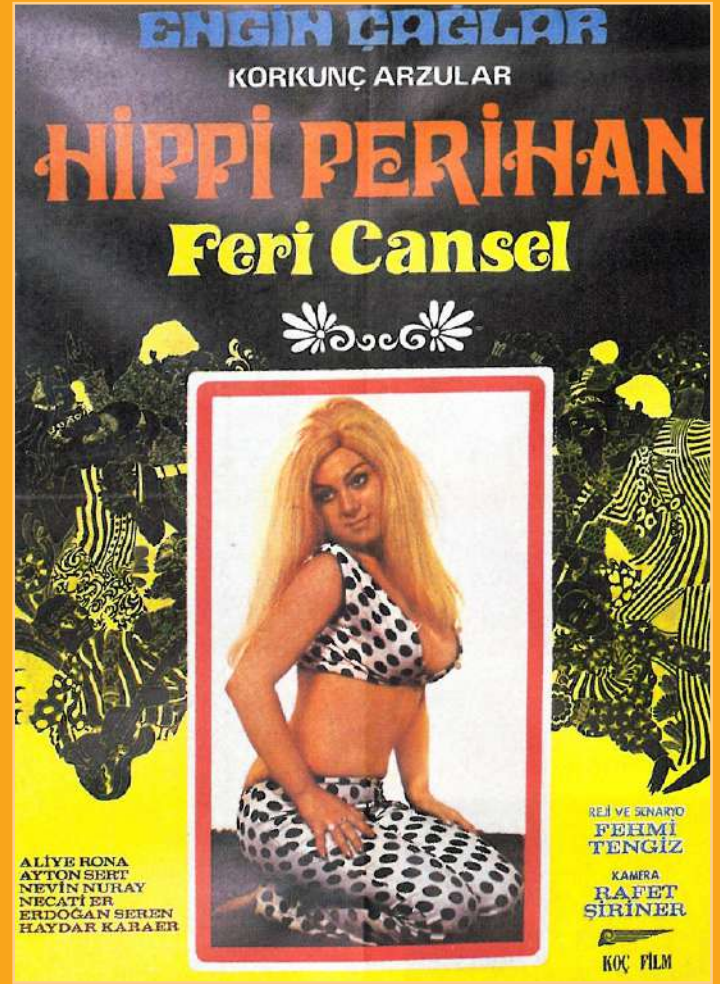
"POLIS DÜN GECE BEŞ OTELDE ARAMA YAPMIŞ VE 38 HIPPIYİ NEZARETE ALMIŞTIR. YURT DIŞINA ÇIKARILACAK HIPPİLERDEN BİR KISMI EMNİYET MÜDÜRLÜĞÜNE KADAR İKİŞER KİŞİLİK SIRA

halinde yaya olarak getirilmiş, aramada bir miktar afyon ve bir kama bulunmuştur. Adı Patrik olan bir Fransız genci, kendisini götüren polise 'Hiltonda kalsak bizi gene yakalar dışarı atar mıydınız?' diye sormuş, Emniyet Müdürlüğü koridorunda toplu halde yere oturan hippiler arasında bir genç kız kaval çalmıştır. Nezaret altına alınan hippiler geceyi çeşitli suğlardan polis tarafından yakalanmış sabıkalarla bir arada nezarethanede geçirmiştir." İmlasına ve noktalama hatalarına dokunulmayan bu kısa haber 4 Eylül 1968 tarihli Milliyet gazetesinden. Tabii ki Milliyet, 80'lere kadar İstanbul'u, özellikle de Sultanahmet'i uğrak noktası yapan 'karşı kültür' gönüllülerine en ılımlı yaklaşan ana akım yayınlardan. Bir de aynı dönemin Hürriyet'lerini, Günaydın'larını bir tarayın; takma sakal ve güneş gözlükleriyle 'dejenere' 'beatnik'lerin yuvasına giren yıldız gazeteciler mi ararsınız (insanın aklına ister istemez 'Şahane Macera/Funny Face'den Gene Kelly ve Kay Thompson'ın malum 'empatikalist' sahnesi geliyor) havaalanında esrarla yakalanıp ülkelerine gönderilen hippilerin ibret veren hikayeleri mi istersiniz! Başka bir deyişle 60 sonlarından 80'lere şöyle bir manzara söz konusu: Sınırlarını aşan her türlü kültür hareketine alerjisi ezelden beri malum Türkiye'yi Katmandu yolunda uğrak noktası yapan hippiler, sadece onları sınırdışı etmeye pek meraklı polislerden değil (ne de olsa döviz de bırakmıyorlar!) dönemin Türk basınından da epey çekti. Hatta yaşamı sona erdiğinde babasının "Dünyadan bir pislik temizlendi" diye beyanat verdiği -yine dönemin gazetelerinin yalancısıyız - 'Hippi Perihan' gibi figürler bile yaratıldı, Puding Shop'u, Sultanahmet otellerini, Yener'in Yeri'ni mesken edinen Batılı 'aşk çocukları' erken dönem 'Televole' zihniyetinin alaylı sömürülerine maruz kaldı, Türkiye gençliğine parmak sallama vesilesi

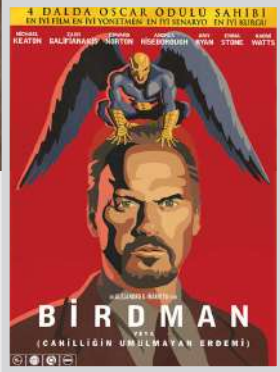
zincirlerine yeni bir halka oldu. (Bir haber örneği daha; Ankaralı zengin bir ailenin kızı hippilere özenip geldiği Sultanahmet'te bitleniyor ve derdine derman olması için polise gidiyor!..)

Tabii ki işleyişi gereği, bir bakıma dönemin toplumundaki önyargıların turnusol kağıdı diyebileceğimiz Yeşilçam da bu 'dejenerele' haddini bildirmekten kaçınmadı. "Tatlı Meleşim"de Ediz Hun, Türkan Şoray'ın peşinden gittiği bir 'hippi beşiğinde' kendisiyle dans etmek isteyen uzun saçlı bir genci "Kız mısın, erkek misin belli değil" diyerek aşağıladı. Feri Cansel'in başrolünde olduğu "Hippi Perihan", bulvar gazetesi Saklambaç'ın haberine göre 'Sultanahmet'teki gerçek hippilere' rol verilmesine rağmen, seviyeyi yine uyuşturucu ve seks sömürüsü düzeyinde tutmak istedi. Hippi klişeleri, ya hedonist bir ailenin yoldan çıkmışlığının altını çizmek için kullanıldı ya da kaba bir güldürü anlayışına meze oldular. Zaten 'Tecavüzcü Coşkun' tiplmesi, Yeşilçam'ın konuya nasıl baktığını ayrıntılarını özetler nitelikteydi. Es kaza Sultanahmet'e yolları düşse hunharca dalga geçmekten kendilerini alamayacakları müzisyenlerin 'funky' ritimlerini filmlerde tepe tepe kullanmaları ise tabii ki tam da zamanın Yeşilçam'ına yakışacak bir tuhaflıktı.

Ancak işin ilginç yanı, daha doğrusu Yeşilçam tuhaflıklarını özel kılan da, tam bu tuhaflıkların tahmin edilebilir noktalarda ortaya çıkması. Ahlakçı bir hizaya çekme refleksi her zaman devrede... Ancak o hizanın dışında kalan hoşluklar da sömürülen halleriyle yine aynı karenin

içinde! Bu öyle bir hiza ki "İntikam Meleşim-Kadın Hamlet"te gayet 'funky' bir Shakespeare uyarlamasına imza atan Metin Erksan'ın, söz konusu dönemden yıllar sonrasında Türkiye sinemasına kadın cinselliğini hatırlatan Atıf Yılmaz'ın bile bu yıllarda hippi beşiğinde kendini bulan bir gencin hikayesini anlatabilmesinin önünde engel olmuş. Tabii ki en azından Erksan'dan bir hippi hikayesi beklemek, 'Düzenbaz'ın bile sınırlarını aşabilecek imkansızlıkta bir hayal. Ancak karşı kültürün Türkiye'yle kesişim noktalarından Puding Shop'u gelip geçici bir dekorun ötesinde kullanan bir Yeşilçam melodramı beklemek de yine 'Düzenbaz'ın hakkı... Zira dönemin basınına bakınca hiç buralara değmemiş, gelip geçici bir akımdansa çeşitli endişeleri tetikleyen zengin bir maden söz konusu. Ve insan, işleyişi biraz daha esnek olsa Yeşilçam'ın bu madenden nasıl 'saykedelik' hazineler çıkartacağını, bildik karşı kültür anlatılarına ne gibi katkılar sunacağını düşünmeden edemiyor.

BİRDMAN VEYA (CAHİLLİĞİN UMULMAYAN ERDEMİ)

ORJİNAL ADI Birdman: Or

(The Unexpected Virtue Of Ignorance)

YÖNETMEN Alejandro González İñárritu

OYUNCULAR Michael Keaton, Emma Stone,

Edward Norton, Zach Galifianakis,

Naomi Watts, Amy Ryan

YAPIM/SÜRE 2014 ABD, 114 dak.

GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD İng. ve Tr.

ŞİRKET Bir Film (Fox)

**İNÁRRITU KONUŞKAN
SENARYOSUNU,
TÜMÜYLE ONA
ÇALIŞAN TEKNİK BİR
ŞOVA DÖNÜŞTÜRMÜŞ.**

AMERİKAN EDEBİYATININ GERÇEKÇİ DAMARINDAN ÇIKMIŞ BİR ÖYKÜ USTASI RAYMOND CARVER'IN ÖYKÜLERİ, KAYBEDEN adamın iç dünyasına yoğunlaşır çoğunlukla. İñárritu'nun filmi "Birdman"ın odağında da böyle bir adam var. Riggan 1990'ların başında birkaç filmde "Birdman" adlı süper kahramanı canlandırmış ve çok popüler olmuştur. Ancak kariyeri aynen devam etmemiş ve ününü yavaş yavaş kaybetmiştir. Riggan artık Broadway'de saygın bir oyun sahneye koyup sağlam ve görkemli bir 'geri dönüş' yapmak ister.

Carver'ın "Aşk Konuştuğumuzda Ne Konuşuruz" adlı hikayesine sahnede farklı bir yorum getirmeye çalışan Riggan'ın tiyatro binası içinde gala gecesine kadar yaşadığı sancılı günler, sanki bir seferde (tek planda) çekilmiş gibi anlatılmakta filmde. Riggan kafa sesi olarak duyduğu "Birdman"le uğraşırken, kızı, eski karısı, sevgilisi, oyunda rol alan diğer oyuncular, menajeriyle ayrı ayrı cebelleşir.

"Birdman"ı iki şekilde okuyabilirsiniz.

Birincisi tümüyle sinema ve Hollywood dünyası üzerinden. Artık en iyi oyuncuların bile

Hollywood'un süper kahraman filmlerine teslim olduğu bir gerçek. Mevcut sinema-tiyatro ortamında oyunculuğun geldiği nokta üzerinden bakıldığında, "Birdman" bir sektör eleştirisi. Diğer yandan insanoğlunun 'başarı' ve 'ilgi'ye olan bağımlılığından yola çıkarsak daha etkili bir drama ulaşmış oluruz. İnsanın etrafındaki binlerce engelle rağmen (kendi sınırlı yeteneği, geçmişi, daha genç rakipleri, kıskanç düşmanları, yaşlılık vs...) kendini kanıtlama gayreti başlı başına dramatik bir hikayedir.

İñárritu'nun filmi, tümüyle ona çalışan teknik bir şov aynı zamanda. 'Özel' kurgusuyla izleyenleri büyülüyor ama daha önce defalarca anlatılmış bir hikayenin bu Oscar kazanmış senaryosunun biraz fazla konuşkan, açıklayıcı diyaloglarla dolu olduğu da söylenebilir...

Michael Keaton Riggan rolünde adeta 'kendisini' büyük bir rahatlıkla oynuyor... Oscar'ı almalıydı belki de...

İñárritu'nun biri karikatür diğeri kötücül iki eleştirmen karakteriyle yaptığı genellemeler hiç hoş değil!

MAVİ YASEMİN

ORJİNAL ADI Blue Jasmine
YÖNETMEN Woody Allen

OYUNCULAR Cate Blanchett, Alec Baldwin,
Louis C.K., Bobby Cannavale,
Sally Hawkins, Andrew Dice Clay
YAPIM/SÜRE 2013 ABD, 94 dakika
GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng.
ŞİRKET Bir Film (Mars)

**EMEKTAR YÖNETMEN,
“MAVİ YASEMİN”DE
ÇARPICI BİR
BURJUVAZİ
ELEŞTİSİ SUNUYOR.**

ÇAĞDAŞ AMERİKAN SİNEMASININ ÖNDE GELEN İSİMLERİNDEN OLAN WOODY ALLEN, BİR GÖNÜL İLİŞKİSİ ÜZERİNDEN BİR SINIF atlama öyküsü içeren “Maç Sayısı” (Match Point) ile sınıf farklılıklarını filmografisinde ilk defa belirgin biçimde kapsama alanına almıştı. Emektar yönetmen, çarpıcı bir burjuvazi eleştirisi perdeye getirdiği “Mavi Yasemin”de ise –tabiri caizse- bir sınıf düşüş öyküsü anlatıyor ve kariyerinin doruk noktalarından birine ulaşıyor.

Jasmine, zengin kocasının dolandırıcılıktan dolayı girdiği hapse intihar etmesinin ardından beş parasız kalarak, dar gelirli üvey kızkardeşinin evine taşınmak durumunda kalmıştır. Geridönüşlerle geçmişte Jasmine’in bu üvey kardeşine nasıl tepeden bakmış olduğunu görürüz. Üstelik şimdi onun konukseverliğine muhtaç kaldığı koşullarda bile, üvey kardeşinin emekçilerden mürekkep sosyal çevresini hor görmeyi, düpedüz aşağılamayı sürdürmektedir kendini bilmez bir halde.

Allen’in filmdeki emekçi karakterleri adeta Yeşilçam filmlerindeki ‘yoksul, basit ama namuslu’ emekçi şablonu içinde sunduğu söylenebilir.

Komedi ile dramın içiçe geçtiği “Mavi Yasemin”de komedi, ‘sempatik’ bir karikatürizasyon içinde sunulan bu emekçi karakterler üzerinden çalışmakta. Öte yandan filmdeki üst tabaka karakterlerin hem beşeri ilişkilerinde, hem de mesleki ilişkilerinde varolan ikiyüzlülüğün ve dalavereciliğin, burjuvazinin gizli çirkefliliğinin teşhiri, emekçilerin sempatik sunumu ile karşı karşıya getirildiğinde onları iyice antipatikleştiriyor. Filmin dram yükünü ise bu iki ayrı dünya arasında kalan, artık üst tabakaya dahil olamayan ama kendisini hala oraya ait hisseden ve emekçileri aşağılamayı inatla sürdüren, apaçık biçimde gerçeklikle bağını koparıp her açıdan yıkıma doğru koşan, sosyal araf’ta kaldığından yaşarken kabir azabı çekmeye mahkûm Jasmine taşıyor.

Başroldeki Cate Blanchett’in olağanüstü performansı.

Her Woody Allen DVD’sinde olduğu gibi bu DVD’de yeterince zengin ekstra seçenekler olmayışı.

Sadibey.com

"Sinemacılık ve filmcilik yararına
bağımsız iletişim platformu"

TAKİP

ORJİNAL ADI The Rover

YÖNETMEN David Michôd

OYUNCULAR Guy Pearce,

Robert Pattinson, Scoot McNairy,

David Field, Anthony Hayes

YAPIM/SÜRE 2014 Avustralya - ABD, 98 dak.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng. ve 2.0 DD Tr.

ŞİRKET As Sanat (Chantier)

**MICHÔD BU TİP
FİLMLERDEKİ
KLİŞELERİN
NEREDEYSE HİÇBİRİNE
YÜZ VERMİYOR.**

BİRKAÇ HAFTA ÖNCE SINEMALARIMIZDA VİZYONA GİREN "MAD MAX: FURY ROAD"LA 'KIYAMET SONRASI' FİMLERİNİN ulaştığı zirve gözleri kamaştırıyor. Son yıllarda "Tanrının Kitabı"ndan (Book Of Eli) "Yol"a (The Road), "Ben Efsaneyim"den (I Am Legend) "Oblivion"a bu tür filmlerde artış olduğu bir gerçek.

Küresel iklim değişikliğinin tüm dünyada endişelere neden olduğu bir dönemde de artmış olmaları normal olsa gerek. Kesinlikle eski "Mad Max"ın çocuklarından addedebileceğimiz Avustralya yapımı "Takip"i türdeşleri arasında özel kılan ise dünyanın 'kiyametten sonra' aldığı şekli detaylı tarif etmekten uzak durması ve (anti) kahramanlarımızın 'basit' hedefine odaklanması.

"Takip" dünyada vuku bulmuş bir ekonomik çöküntünün 10 yıl sonrasında geçiyor. Yönetmen David Michôd bunu başta bir yazıyla belirtiyor. Bu bilginin hemen akabinde ise lafı hiç eveleyip gevelemeden bizi Eric'le tanıştıyor. Arabası bir grup haydut tarafından çalınan bu adam çok geçmeden gözünü karartıyor ve arabasını geri

alabilmek için haydutların peşine düşüyor. Yolda ele geçirdiği haydutlardan birinin erkek kardeşini de rehine olarak alıyor.

Yönetmen Michôd bu tip filmlerde başvurulan klişelerin neredeyse hiçbirine yüz vermeyerek izleyicinin beklentilerini baştan sona altüst ediyor. Öykü akışında olup biten şeyler izleyicinin ezberini bozacak cinsten. Dakikalar aktıkça Eric'in kahramandan ziyade bir anti-kahraman gibi hareket etmesi Michôd'un ana taktiği.

Yönetmenin dünyanın düştüğü hallerin nedenlerinden ziyade sonuçlarına odaklanması bu filmi mesaj kaygılı olmaktan çıkartıyor ve katıksız bir suç macerasına dönüştürüyor. Natasha Braier'in görüntüleri ve Antony Partos'un müzikleri ise filme varoluşsal bir hava katma konusunda güçlerini birleştiriyorlar.

Hem Guy Pearce'in hem de Robert Pattinson'ın performansları çok güçlü.

Bir araba uğruna Eric'in aldığı canlar yeterince güçlü bir kara mizah işlevine dönüşmüyor.

SINEMAMUZIK.COM

“Bir tıkla gerçek habere ulaş”

LAV

Amerikan animasyon geleneğinin zirvesi **Pixar**, buna kuşku yok. Bu hafta gösterime giren **“Ters Yüz”**ün (Inside Out) önünde izlenebilecek **“Lav”** (Lava) da stüdyonun **küçük** harikalarından. Seyirciyi **volkanik** bir adayla özdeşleştiriyor bu kısa animasyon.

ORJİNAL ADI Lava
YÖNETMEN James Ford Murphy
YAPIM 2014 ABD
SÜRE 7 dk.

PIXAR'IN YENİ HARİKASI “TERS YÜZ” (INSIDE OUT), BU HAFTA GÖSTERİME GİRERKEN YANINDA BİR DE ‘SÜRPRİZ YUMURTA’ getirdi. Salondaki yerinizi alıp da üç boyutlu gözlüğünüzü taktıktan sonra (ve tabii ki upuzun reklam kuşağını da atlatmış olmanız lazım), leziz bir kısa animasyonla karşılaşacaksınız: James Ford Murphy’nin imzasını taşıyan “Lav” (Lava).

7 dakikalık bu müzikal animasyon, etrafındaki her şey ‘aşk’ yaşarken yapayalnız kalmış bir ‘volkanik ada’nın hüznüne ortak ediyor bizi. Yine de umut ediyor kahramanımız, okyanusun ortasındaki yalnızlığını kıracak bir ‘eş’ bulabileceğini düşünüyor. Ama bir süre sonra umut yerini tümüyle endişeye bırakıyor ve sönmeye başlıyor volkan, ardından da yok olmanın eşiğine geliyor ada. Ancak, onun şarkısını duyan okyanus dibindeki bir volkanik adanın tepkimesiyle işler değişiyor...

“Lav”, Pixar dünyasının yaratıcı kadrosunun

hayal güçlerinde sınır olmadığını kanıtıyor bir kez daha. Volkanik bir adanın yalnızlığından bir film ortaya çıkarmak, olsa olsa Pixar’cıların akıllarından geçirdi! Bu fikri müzikal bir tonla desteklemek de dahiyane. 7 dakika boyunca hüznü bir şarkı eşliğinde takip ediyoruz adanın hikayesini. Ancak bu hüznün neşeye evrileceğini de biliyor, karalar bağlamıyoruz. Her şeye rağmen, o adayla özdeşleşip bir miktar ‘düşüyoruz’, ama finaldeki hamlenin geleceğini bilmek rahatlatıyor bizi biraz.

Amerikan animasyon geleneğinin zirvesi Pixar. Piyasaya çok geç girmiş olsa da özellikle ‘fikir’ konusunda eline su dökülmez. “Lav” ve sonrasındaki uzun metrajlı kardeşi “Ters Yüz” de bu fikir zenginliğinin birer yansıması olarak karşımıza çıkıyorlar. Seyirciyi volkanik bir adayla özdeşleşmeye ikna etmek, gerçekten de zor iş, ama tereyağından kıl çeker gibi hallediyor Pixar’cılar.

ROCK FM 94.5

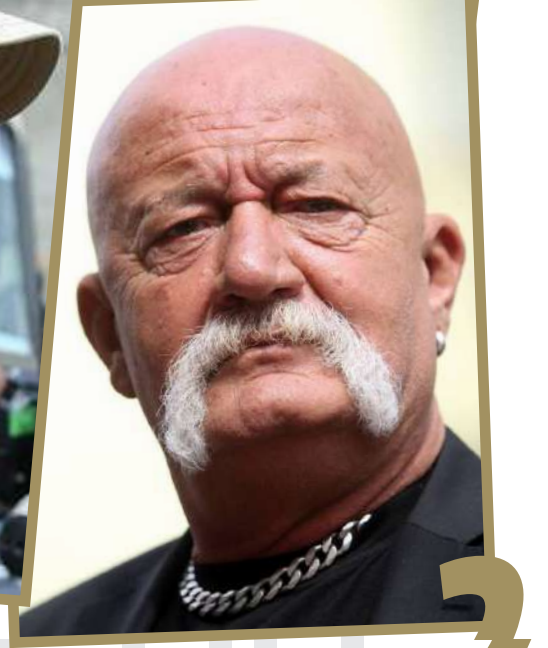
7. CADDE

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK

BİLGEHAN ARAS'LA **7. CADDE** HER CUMA 20.00 / 22.00 ARASI
94.5 ROCK FM'DE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

1 - Ah be Başar Sabuncu!

Başar Sabuncu aslen tiyatrocuydu. Ardından önce senarist, sonra da yönetmen olarak sinemamıza ciddi katkılarda bulundu. “Zengin Mutfağı”, “Kupa Kızı”, “Asılacak Kadın” gibi unutulmaz filmler çekti. Sineması belki kalın çizgilerle çizilmedi. Oysa çizilebilirdi. Toprağı bol olsun...

2 - Kötü adam rollerinin iyi aktörüydü

Yeşilçam'ın kötü adamı, Yeşilçam bitince önce dizilerde sonra da kimi filmlerde iyi tarafa geçiş yaptı. Ama zaten iyi adamdı, her şeyden öte sinema emektarıydı. Sümer Tilmaç da tıpkı Başar Sabuncu gibi bu gök kubbenin altında hoş bir seda bırakıp gitti.

3 - İtalya'da Pirselimioğlu retrospektifi

Yönetmen, yazar, ressam... Tayfun Pirselimioğlu çok yönlü sanatçılarımızdan. Kıymetli filmler çekiyor, ödüller alıyor. İtalya'da düzenlenen 20 Haziran'da başlayacak Pesaro Film Festivali'nde Pirselimioğlu'nun retrospektifi düzenleniyor. Resimlerinden oluşan bir de sergi açılacak. Ne diyelim, kardeşin duymaz eloğlu duyar!

4 - Moskova'da dünden bugüne Türkiye sineması

Moskova Film Festivali de sinemamıza kayıtsız kalamadı.

Festivalde “Cinema Of Turkey: Yesterday And Today” adı altında özel bir seçki sunulacak. Seçkide “Gelin”, “Muhsin Bey”, “Soğuk”, “Uzak”, “Gişe Memuru”, “Kelebeğin Rüyası”, “Sivas”, “Annemin Şarkısı”, “Ben O Değilim” ve “Balık” gösterilecek.

5 - “Koloni” ve “Motör”e ödül

Belgesel sinema dünyasının önemli bir arenası olan Documentarist 2015'te ödüller dağıtıldı. Yeni Yetenek Ödülü, Gürcan Keltek'in yönettiği “Koloni”ye; FIPRESCI Ödülü ise Cem Kaya'nın “Motör: Kopya Kültürü & Popüler Türk Sineması” adlı filmine verildi.

SAYGIYLA ANIYORUZ...
BAŞAR SABUNCU
1943 - 2015

“ BİR 'SLASHER' İÇİN İŞE KOYULDUĞUNUZDA, KENDİNİZİ BENZER SAHNELER ÇEKERKEN BULUYORSUNUZ. VE BU BİR SÜRE SONRA İLGİNÇ OLMAKTAN ÇIKIYOR. ”

Alexandre Aja